Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►**B**

TARYBOS DIREKTYVA 92/49/EEB

1992 m. birželio 18 d.

dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, iš dalies keičianti Direktyvas 73/239/EEB ir 88/357/EEB (trečioji ne gyvybės draudimo Direktyva)

(OL L 228, 1992 8 11, p. 1)

iš dalies keičiama:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►**M1**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/26/EB 1995 m. birželio 29 d.	L 168	7	1995 7 18
►**M2**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB 2000 m. lapkričio 7 d.	L 290	27	2000 11 17
►**M3**	Europos Parlamento ir tarybos direktyva 2002/87/EB 2002 m. gruodžio 16 d.	L 35	1	2003 2 11
►**M4**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/1/EB 2005 m. kovo 9 d.	L 79	9	2005 3 24
►**M5**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB 2005 m. lapkričio 16 d.	L 323	1	2005 12 9
►**M6**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/44/EB 2007 m. rugsėjo 5 d.	L 247	1	2007 9 21
►**M7**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/36/EB 2008 m. kovo 11 d.	L 81	69	2008 3 20

pataisyta:

►**C1**	Klaidų ištaisymas, OL L 270, 2007 10 13, p. 32 (2005/68/EB)

NB: Šioje suvestinėje dokumento redakcijoje pateiktos nuorodos į Europos valiutos vienetą ir (arba) ekiu, kurios nuo 1999 m. sausio 1 d. turi būti suprantamos kaip nuorodos į euro – Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3308/80 (OL L 345, 1980 12 20, p. 1) ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1103/97 (OL L 162, 1997 6 19, p. 1).

▼B

TARYBOS DIREKTYVA 92/49/EEB

1992 m. birželio 18 d.

dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, iš dalies keičianti Direktyvas 73/239/EEB ir 88/357/EEB (trečioji ne gyvybės draudimo Direktyva)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 57 straipsnio 2 dalį ir 66 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ([1]),

bendradarbiaudama su Europos Parlamentu ([2]),

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ([3]),

(1) kadangi yra būtina užbaigti vidaus tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, rinkos formavimą įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas požiūriu, kad draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra Bendrijos teritorijoje, būtų sudarytos geresnės sąlygos drausti Bendrijoje esančias rizikas;

(2) kadangi 1988 m. birželio 22 d. Antroji Tarybos direktyva dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, apibrėžianti nuostatas, padedančias veiksmingai įgyvendinti laisvę teikti paslaugas, ir iš dalies keičianti Direktyvą 72/239/EEB (88/357/EEB) ([4]), iš esmės padėjo sukurti tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, vidaus rinką, suteikdama draudėjams, kuriems dėl savo statuso, dydžio ar draudimo rizikų pobūdžio, nereikalinga speciali interesų apsauga toje valstybėje narėje, kurioje yra draudimo rizika, visišką laisvę naudotis kuo didesne draudimo rinka;

(3) kadangi dėl šios priežasties Direktyva 88/357/EEB yra svarbi nacionalinių rinkų susiliejimo į integruotą rinką pakopa ir ji turi būti papildyta kitais oficialiais Bendrijos dokumentais, suteikiant visiems draudėjams, neatsižvelgiant į jų statusą, dydį ar draudimo rizikų pobūdį, galimybę kreiptis į bet kurį draudiką, kurio pagrindinė buveinė yra Bendrijos teritorijoje ir kuris šioje teritorijoje užsiima draudimo veikla remiantis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas, tuo pačiu garantuojant jiems deramą apsaugą;

(4) kadangi ši direktyva sudaro dalį jau priimtų Bendrijos teisės aktų, tarp kurių yra 1973 m. liepos 24 d. Pirmoji Tarybos direktyva dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklospradėjimu ir vykdymu, derinimo (73/239/EEB) ([5]) ir 1991 gruodžio 19 d. Tarybos direktyva dėl draudimo įmonių metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės (91/674/EEB) ([6]);

(5) kadangi yra laikomasi požiūrio, jog įstatymai derinami tiek, kiek būtina, reikalinga ir pakankama, siekiant bendro leidimų ir riziką ribojančios kontrolės sistemų pripažinimo tam, kad būtų galima išduoti bendrąjį leidimą, galiojantį visoje Bendrijoje bei taikyti buveinės valstybės narės priežiūros principą;

([1]) OL C 244, 1990 9 28, p. 28 ir
OL C 93, 1992 4 13, p. 1.
([2]) OL C 67, 1992 3 16, p. 98 ir
OL C 150, 1992 6 15.
([3]) OL C 102, 1991 4 18, p. 7.
([4]) OL L 172, 1988 4 7, p. 1. Su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 90/618/EEB (OL L 330, 1990 11 29, p. 44).
([5]) OL L 228, 1973 8 16, p. 3. Su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 88/357/EEB (OL L 172, 1988 7 4, p. 1).
([6]) OL L 374, 1991 12 31, p. 7.

▼B

(6) kadangi dėl to draudimo veiklą nuo šiol galima pradėti ir vykdyti tiktai gavus draudimo įmonės buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų bendrąjį oficialų leidimą; kadangi toks leidimas suteikia draudimo įmonei galimybę užsiimti draudimo veikla visoje Bendrijos teritorijoje remiantis įsisteigimo teise ar laisve teikti paslaugas; kadangi valstybė narė, kurioje yra filialas arba kurioje teikiamos paslaugos, jau negali reikalauti, kad draudimo įmonės, norinčios užsiimti draudimo veikla jos teritorijoje ir turinčios buveinės valstybės narės leidimą, prašytų išduoti naują leidimą; kadangi dėl to turėtų būti atitinkamai pakeistos Direktyvos 73/239/EEB ir 88/357/EEB;

(7) kadangi buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos nuo šiol bus atsakingos už draudimo įmonių finansinės padėties kontrolę bei priežiūrą, įskaitant jų mokumą, tinkamų draudimo techninių atidėjimų sudarymą ir šių atidėjimų padengimą suderintu turtu;

(8) kadangi kai kurios šios direktyvos nuostatos apibrėžia minimalius reikalavimus; kadangi buveinės valstybė narė gali nustatyti griežtesnes taisykles toms draudimo įmonėms, kurioms leidimus išdavė jos pačios kompetentingos institucijos;

(9) kadangi valstybių narių kompetentingos institucijos turi disponuoti tokiomis priežiūros priemonėmis, kurios užtikrintų tvarkingą draudimo įmonių veiklą visoje Bendrijos teritorijoje, nesvarbu ar ji būtų vykdoma remiantis įsisteigimo teise, ar laisve teikti paslaugas; kadangi joms visų pirma turi būti užtikrinta galimybė taikyti tinkamas apsaugos arba poveikio priemones, padedančias išvengti netikslumų ir draudimo priežiūros nuostatų pažeidimų;

(10) kadangi vidaus rinka apima teritoriją be vidaus sienų ir leidžia vykdyti bet kokią draudimo veiklą, išskyrus gyvybės draudimą, visoje Bendrijos teritorijoje ir kartu teikia galimybę bet kuriam draudikui, turinčiam tinkamą leidimą, drausti visas rizikas, nurodytas Direktyvos 73/239/EEB priede; kadangi tuo tikslu būtina panaikinti tam tikrų institucijų monopoliją drausti tam tikras rizikas kai kuriose valstybėse narėse;

(11) kadangi būtina pakeisti nuostatas dėl portfelių perdavimo, kad jos atitiktų šios direktyvos nustatytą bendrųjų leidimų išdavimo sistemą;

(12) kadangi 91/674/EEB direktyva jau suderino valstybių narių taisykles, reglamentuojančias techninius atidėjimus, kuriuos draudikai turi sudaryti, kad padengtų savo įsipareigojimus, ir šis suderinimas leidžia savitarpiškai pripažinti minėtas nuostatas;

(13) kadangi turi būti derinamos taisyklės, reglamentuojančios turto, naudojamo padengti techninius atidėjimus, pasiskirstymą, lokalizavimą ir suderinimą, kad būtų palengvintas valstybių narių taisyklių savitarpiškas pripažinimas; kadangi derinant būtina atsižvelgti į kapitalo judėjimo liberalizavimo priemones, nustatytas 1988 m. birželio 24 d. Tarybos direktyvoje dėl Sutarties 67 straipsnio įgyvendinimo (88/361/EEB) ([1]), ir Bendrijos pasiektą pažangą, plėtojant ekonominę ir pinigų sąjungą;

(14) tačiau kadangi buveinės valstybė narė negali reikalauti, kad draudimo įmonės investuotų jų techninius atidėjimus dengiantį turtą į tam tikras turto grupes, nes toks reikalavimas būtų nesuderinamas su kapitalo judėjimo liberalizavimo priemonėmis, pateiktomis Direktyvoje 88/361/EEB;

(15) kadangi iki tol, kol bus priimta direktyva dėl investicinių paslaugų, suderinanti, *inter alia*, reguliuojamos rinkos sąvokos apibrėžimą, šioje direktyvoje būtina pateikti šios sąvokos laikiną

([1]) OL L 178, 1988 7 8, p. 5.

▼B

apibrėžimą, nepažeidžiant jo tolesnio suderinimo; kadangi šis apibrėžimas bus pakeistas Bendrijoje suderintu apibrėžimu, pagal kurį rinkos valstybei narei, kurioje yra buveinė, bus priskirta atsakomybė už tuos dalykus, už kuriuos pagal šią direktyvą laikinai atsako draudimo įmonės buveinės valstybė narė;

(16) kadangi punktų, kuriais gali būti remiamasi sudarant pagal Direktyvą 73/239/EEB reikalaujamą mokumo atsargą, sąrašas turi būti papildytas, atsižvelgiant į naujus finansinius instrumentus ir lėšas, skirtas kitoms finansų įstaigoms jų nuosaviems fondams formuoti;

(17) kadangi integruotoje draudimo rinkoje draudėjams, kuriems dėl jų statuso, dydžio ir draudimo rizikų pobūdžio nereikia specialios apsaugos valstybėje narėje, kurioje yra draudimo rizika, turėtų būti suteikta visiška laisvė pasirinkti jų draudimo sutartims taikomą teisę;

(18) kadangi draudimo sutarčių teisės derinimas nėra išankstinė vidaus draudimo rinkos sukūrimo sąlyga; kadangi dėl to tikėtina, kad valstybei narei suteikta galimybė taikyti savo teisę draudimo sutartims, pagal kurias draudžiamos jų teritorijoje esančios rizikos, suteiks pakankamą apsaugą draudėjams, kuriems reikia specialios apsaugos;

(19) kadangi vidaus rinkoje draudėjui naudinga naudotis kuo įvairesnėmis Bendrijoje teikiamomis draudimo paslaugomis, kad jis galėtų išsirinkti tą, kuri geriausiai atitinka jo reikmes; kadangi būtent valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika, turi užtikrinti, kad niekas jos teritorijoje nekliudytų prekiauti visais Bendrijoje siūlomais draudimo produktais, jei tai neprieštarauja valstybėje narėje, kurioje yra draudimo rizika, galiojančių įstatymų nuostatoms, saugančioms visuomenės gerovę, ir jei šios gerovės neužtikrina buveinės valstybės narės taisyklės, tačiau tik tada, kai tokios nuostatos vienodai taikomos visoms draudimo įmonėms, vykdančioms savo veiklą šioje valstybėje narėje, ir tik tiek, kiek jos atitinka siekiamus tikslus;

(20) kadangi valstybės narės turi užtikrinti, kad draudimo produktai ir sutarčių dokumentai, naudojami pagal įsisteigimo teisę arba laisvę teikti paslaugas drausti jų teritorijose esančias rizikas, atitiktų konkrečias įstatymų nuostatas, taikomas apsaugoti visuomenės gerovę; kadangi priežiūros sistemos, kurios bus taikomos, turi atitikti integruotos rinkos reikalavimus, bet jų taikymas negali būti išankstinė draudimo veiklos sąlyga; kadangi šiuo požiūriu poliso sąlygų išankstinis patvirtinimas būtų nepagrįstas; kadangi dėl to būtina parengti kitas sistemas, kurios būtų geriau pritaikytos vidaus rinkos reikalavimams, leidžiantiems kiekvienai valstybei narei užtikrinti tinkamą draudėjų apsaugą;

(21) kadangi jeigu draudėjas yra fizinis asmuo, draudimo įmonė turėtų jį informuoti apie sutarčiai taikomą teisę ir draudėjų skundų dėl sutarčių nagrinėjimo tvarką;

(22) kadangi kai kuriose valstybėse narėse privatus arba savanoriškas sveikatos draudimas yra dalinė arba visapusiška alternatyva socialinės apsaugos sistemų teikiamam sveikatos draudimui;

(23) kadangi sveikatos draudimo sutarčių pobūdis ir socialiniai padariniai pateisina valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingų institucijų reikalavimą sistemingai informuoti apie bendrąsias ir specialiąsias poliso sąlygas, kad galėtų patikrinti, ar šios sutartys yra dalinė arba visapusiška alternatyva socialinės apsaugos sistemų teikiamam sveikatos draudimui; kadangi toks patikrinimas neturi būti išankstine produktų prekybos sąlyga; kadangi specifinis sveikatos draudimo, kuris yra dalinė arba visapusiška alternatyva socialinės apsaugos sistemų teikiamam sveikatos draudimui, pobūdis išskiria jį iš kitų kompensacinio draudimo rūšių ir gyvybės draudimo tiek, kiek būtina užtikrinti,

▼B

jog draudėjai galėtų veiksmingai naudotis privačiu sveikatos draudimu ar savanorišku sveikatos draudimu, neatsižvelgiant į jų amžių ar draudimo rizikos pobūdį;

(24) kadangi šiuo tikslu kai kurios valstybės narės priėmė konkrečias teisines nuostatas; kadangi tam, kad būtų apsaugota visuomenės gerovė, galima priimti arba toliau taikyti šias teisines nuostatas, jeigu jos nepagrįstai neriboja įsisteigimo teisės arba laisvės teikti paslaugas, susitarus, kad minėtos nuostatos turi būti taikomos vienodai, nesvarbu, kurioje valstybėje narėje yra draudimo įmonės buveinė; kadangi šios teisinės nuostatos savo pobūdžiu gali skirtis pagal kiekvienos valstybės narės sąlygas; kadangi šios priemonės gali numatyti atvirą registraciją, vienodus įmokų tarifus pagal draudimo liudijimo (poliso) rūšį ir trukmę; kadangi šį tikslą taip pat galima pasiekti reikalaujant, kad draudimo įmonės, teikiančios privatų arba savanorišką sveikatos draudimą, siūlytų tipinius draudimo liudijimus (polisus), atitinkančius įstatymų nustatytų socialinio draudimo programų teikiamus draudimus, kuriuose nurodytos draudimo įmokos būtų lygios arba mažesnės už nustatytą didžiausią dydį, bei dalyvautų nuostolių kompensavimo programose; kadangi taip pat gali būti reikalaujama, kad privataus ar savanoriško sveikatos draudimo techniniai pagrindai būtų panašūs į gyvybės draudimo techninius pagrindus;

(25) kadangi po suderinimo, įteisinto Direktyva 73/239/EEB su pakeitimais, padarytais šia direktyva, pagal minėtos direktyvos 7 straipsnio 2 dalies c punktą Vokietijos Federacinei Respublikai suteikta galimybė uždrausti vienu metu vykdyti sveikatos ir kitų grupių draudimą, tampa nepagrįsta ir todėl turi būti panaikinta;

(26) kadangi valstybės narės gali reikalauti, kad visos draudimo įmonės, užsiimančios jų teritorijose privalomuoju draudimu nuo nelaimingų atsitikimų darbe savo pačių rizika, laikytųsi nacionalinių įstatymų, reglamentuojančių tokį draudimą, konkrečių nuostatų; tačiau kadangi šis reikalavimas negali būti taikomas finansinės priežiūros nuostatoms, už kurias išimtinai atsako buveinės valstybė narė;

(27) kadangi įsisteigimo teisės įgyvendinimas reikalauja, kad draudimo įmonė turėtų nuolatinę buveinę valstybėje narėje, kurioje yra jos filialas; kadangi atsakomybė už apdraustų ir nukentėjusių asmenų konkrečius interesus transporto priemonių civilinės atsakomybės draudimo atveju reikalauja, kad valstybėje narėje, kurioje yra filialas, būtų tinkamos įstaigos, renkančios visą būtiną informaciją apie žalos atlyginimo reikalavimus, susijusius su ta rizika, ir kad šios įstaigos turėtų pakankamus įgaliojimus atstovauti draudimo įmonei ginčuose su nukentėjusia šalimi, galinčia pareikalauti atlyginti žalą, taip pat turėtų įgaliojimus išmokėti šią kompensaciją bei atstovauti draudimo įmonei teisme arba šios valstybės narės kompetentingose institucijose nagrinėjant reikalavimus atlyginti žalą arba, jei reikia, pasirūpinti, kad jai būtų atstovaujama;

(28) kadangi, remiantis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas, jokia valstybė narė vidaus rinkoje negali ir toliau drausti užsiimti vienalaikiais draudimais savo teritorijoje; kadangi dėl to turėtų būti panaikinta pasirinkimo galimybė, kurią valstybėms narėms suteikė Direktyva 88/357/EEB;

(29) kadangi turėtų būti numatyta baudų sistema, kuri būtų taikoma, kai valstybėje narėje, kurioje yra rizika, draudimo įmonė nesilaiko visuomenės gerovę saugančių nuostatų;

(30) kadangi kai kurios valstybės narės netaiko jokių netiesioginių mokesčių draudimo sandoriams, o dauguma valstybių narių minėtiems sandoriams taiko specialius mokesčius ir kitas įnašų formas, įskaitant pridėtinius mokesčius, skirtus kompensacinėms institucijoms; kadangi šių mokesčių ir įnašų struktūra ir tarifai labai skiriasi valstybėse narėse, kuriose jie taikomi; kadangi pageidau-

▼B

tina neleisti, kad esantys skirtumai iškreiptų draudimo paslaugų konkurenciją tarp valstybių narių; kadangi iki tolesnio nuostatų suderinimo valstybių narių, kuriuose yra draudimo rizika, nustatytos mokesčių sistemos ir kitų įnašų formų taikymas galėtų išspręsti šią problemą ir kadangi valstybės narės turi pačios nustatyti priemones, užtikrinančias, kad minėti mokesčiai ir įnašai būtų surinkti;

(31) kadangi kartais gali prireikti techniškai patikslinti šioje direktyvoje nustatytas išsamias taisykles, atsižvelgiant į tolesnę draudimo veiklos plėtrą; kadangi Komisija, pasitarusi su Draudimo komitetu, įsteigtu pagal Direktyvą 91/675/EEB ([1]), ir vykdydama Sutarties jai suteiktus įgyvendinimo įgaliojimus, jei reikia ir kai reikia, padarys tokius patikslinimus;

(32) kadangi yra būtina priimti konkrečias nuostatas, kurios užtikrintų sklandų perėjimą nuo teisinės tvarkos, galiojančios tuo metu, kai pradedama taikyti ši direktyva, prie joje nustatytos tvarkos, stengiantis, kad valstybių narių kompetentingoms institucijoms nebūtų papildomo darbo krūvio;

(33) kadangi pagal Sutarties 8 c straipsnį turėtų būti atsižvelgiama į tai, kad gali prireikti skirtingų kai kurių nevienodo ekonominio išsivystymo valstybių pastangų; kadangi dėl to turėtų būti nustatytos laikinojo pobūdžio priemonės dėl šios direktyvos laipsniško taikymo kai kuriose valstybėse narėse,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

SĄVOKOS IR TAIKYMO SRITIS

1 straipsnis

Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

a) *draudimo įmonė* – įmonė, gavusi oficialų leidimą pagal Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnį;

b) *filialas* – bet kuri draudimo įmonės atstovybė arba filialas, atsižvelgiant į Direktyvos 88/357/EEB 3 straipsnio nuostatas;

c) *buveinės valstybė narė* – valstybė narė, kurioje yra riziką draudžiančios įmonės buveinė;

d) *valstybė narė, kurioje yra filialas* – valstybė narė, kurioje yra riziką draudžiantis filialas;

e) *valstybė narė, kurioje teikiamos paslaugos* – valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika, apibrėžta Direktyvos 88/357/EEB 2 straipsnio d punkte, jeigu ją draudžia kitoje valstybė narėje esanti draudimo įmonė arba filialas;

f) *kontrolė* – ryšys tarp patronuojančios ir dukterinės įmonės, apibrėžtas Direktyvos 83/349/EEB ([2]) 1 straipsnyje, arba panašus ryšys tarp bet kokio fizinio ar juridinio asmens ir įmonės;

g) *akcijų paketas* – tiesiogiai ar netiesiogiai valdomos įmonės akcijos, sudarančios 10 % ar daugiau jos kapitalo ar balsavimo teisių arba leidžiančios daryti didelę įtaką įmonės, kurioje turimas tas akcijų paketas, valdymui.

▼M6

Šiame apibrėžime, atsižvelgiant į 8 ir 15 straipsnius ir į kitus akcijų paketų dydžius, nurodytus 15 straipsnyje, atsižvelgiama į balsavimo

([1]) OL L 374, 1991 12 31, p. 32.
([2]) OL L 193, 1983 7 18, p. 1.

▼M6

teises, nurodytas Direktyvos 2004/109/EB [1] 9 ir 10 straipsniuose bei į tos direktyvos 12 straipsnio 4 ir 5 dalyse nustatytas sąlygas dėl akcijų sujungimo.

Valstybės narės neatsižvelgia į balsavimo teises ar akcijas, kurias investicinės įmonės ar kredito įstaigos gali turėti po to, kai prisiimamas įsipareigojimas pirkti ar parduoti finansines priemones ir (arba) po finansinių priemonių išplatinimo tvirtai įsipareigojus pirkti, kaip numatyta Direktyvos 2004/39/EB [2] I priedo A skirsnio 6 punkte, jei šiomis teisėmis nesinaudojama ar jos kitaip nenaudojamos siekiant kištis į emitento valdymą ir jei jos perleidžiamos per vienerius metus nuo įsigijimo;

▼B

h) *patronuojanti įmonė* – įmonė, kaip apibrėžta Direktyvos 83/349/EEB 1 ir 2 straipsniuose;

i) *dukterinė įmonė* – įmonė, kaip apibrėžta Direktyvos 83/349/EEB 1 ir 2 straipsniuose; bet kuri dukterinės įmonės dukterinė įmonė taip pat laikoma šių įmonių patronuojančios įmonės dukterine įmone;

j) *reguliuojama rinka* – Finansų Rinka, draudimo įmonės buveinės valstybės narės laikoma reguliuojama, kol ši sąvoka bus apibrėžta direktyvoje dėl investicinių paslaugų, ir kurią apibūdina:

— reguliari veikla ir

— tai, kad kompetentingų institucijų priimti ar patvirtinti teisės aktai apibrėžia rinkos veikimo sąlygas, patekimo į rinką sąlygas ir tais atvejais, kai taikoma 1979 m. kovo 5 d. Tarybos direktyva, derinanti vertybinių popierių įtraukimo į oficialų biržos sąrašą sąlygas (79/279/EEB) [3], šioje direktyvoje nustatytas vertybinių popierių įtraukimo į oficialų prekybos sąrašą sąlygas arba, jei ši direktyva netaikoma, tas sąlygas, kurias turi atitikti finansinis instrumentas, kad galima būtų juo veiksmingai prekiauti rinkoje.

Taikant šią direktyvą, laikoma, kad reguliuojama rinka gali būti valstybėje narėje arba trečiojoje valstybėje. Pastaruoju atveju būtina, kad rinką pripažintų draudimo įmonės buveinės valstybė ir kad ši rinka atitiktų panašius reikalavimus. Visų finansinių instrumentų, kuriais prekiaujama šioje rinkoje, kokybė turi būti panaši į finansinių instrumentų, kuriais prekiaujama atitinkamos valstybės narės reguliuojamoje rinkoje arba rinkose, kokybę;

k) *kompetentingos institucijos* – nacionalinės institucijos, įstatymais arba kitais teisės aktais įgaliotos prižiūrėti draudimo įmones;

▼M1

l) *artimi ryšiai* – tai ryšiai, kai du arba daugiau fizinių ar juridinių asmenų yra susiję:

a) „dalyvavimu“, t. y. 20 % ar daugiau balsavimo teisių arba įmonės kapitalo valdymas nuosavybės teise tiesiogiai arba kontrolės būdu arba

b) „kontrole“, t. y. patronuojančios ir dukterinės įmonės ryšys visais Direktyvos 83/349/EEB [4] 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytais atvejais, arba panašus ryšys tarp fizinio ar juridinio asmens ir įmonės; visos dukterinės dukterinių įmonių įmonės taip pat

---

[1] 2004 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/109/EB dėl informacijos apie emitentus, kurių vertybiniais popieriais leista prekiauti reguliuojamoje rinkoje, skaidrumo reikalavimų suderinimo (OL L 390, 2004 12 31, p. 38).

[2] 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų (OL L 145, 2004 4 30, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2007/44/EB (OL L 247, 2007 9 21, p. 1).

[3] OL L 66, 1979 3 13, p. 21. Su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 82/148/EEB (OL L 62, 1982 3 5, p. 22).

[4] OL L 193, 1983 7 18, p 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 90/605/EEB (OL L 317, 1990 11 16, p. 60).

▼M1

laikomos patronuojančios įmonės, esančios šių įmonių hierarchijos viršūnėje, dukterinėmis įmonėmis.

Kai du ar daugiau fizinių arba juridinių asmenų yra nuolat susiję su vienu ir tuo pačiu asmeniu kontrolės santykiu, jie taip pat laikomi asmenimis, susijusiais artimais ryšiais.

▼B

2 straipsnis

1. Ši direktyva taikoma Direktyvos 73/239/EEB 1 straipsnyje nurodytoms draudimo rūšims ir draudimo įmonėms.

2. Ši direktyva netaikoma draudimo rūšims ar operacijoms ir draudimo įmonėms ar institucijoms, kurioms netaikoma Direktyva 73/239/EEB, taip pat ji netaikoma tos direktyvos 4 straipsnyje nurodytoms draudimo įmonėms.

3 straipsnis

Nepaisant to, kas pasakyta 2 straipsnio 2 dalyje, valstybės narės imasi visų priemonių, užtikrinančių, kad iki 1994 m. liepos 1 d. būtų panaikinta išimtinė teisė, suteikta šių valstybių teritorijose įsteigtoms ir Direktyvos 73/239/EEB 4 straipsnyje nurodytoms draudimo įmonėms, pradėti drausti tam tikros grupės rizikas.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

DRAUDIMO VEIKLOS PRADĖJIMAS

4 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnis pakeičiamas taip:

„6 straipsnis

Pradedant tiesioginio draudimo veiklą, būtina iš anksto gauti oficialų leidimą.

Tokį leidimą išduoda buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, į kurią turi kreiptis:

a) bet kokia įmonė, kurios pagrindinė buveinė steigiama šios valstybės teritorijoje;

b) bet kokia draudimo įmonė, kuri, gavusi pirmojoje pastraipoje nurodytą leidimą, ketina išplėsti savo veiklą vykdydama visus vienos grupės draudimus arba kitų grupių draudimus.“

5 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 7 straipsnis pakeičiamas taip:

„7 straipsnis

1. Leidimas galioja visoje Bendrijos teritorijoje. Jis leidžia įmonei šioje teritorijoje užsiimti draudimo veikla remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas.

2. Leidimas išduodamas vykdyti tam tikros grupės draudimo veiklą. Leidimas galioja visai draudimo grupei, nebent pareiškėjas pageidauja prisiimti tik kai kurias atitinkamai draudimo grupei priskiriamas rizikas, nurodytas šios direktyvos priedo A dalyje.

Tačiau:

▼B

a) valstybės narės gali išduoti leidimą vykdyti priedo B dalyje išvardytų grupių draudimus, nurodydamos atitinkamus pavadinimus pagal B dalį;

b) leidimas, išduotas drausti vieną grupę ar grupių junginį, taip pat galioja draudžiant papildomas rizikas, priskiriamas kitoms draudimo grupėms, jeigu įvykdomos priedo C dalyje nurodytos sąlygos.“

6 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 8 straipsnis pakeičiamas taip:

„8 straipsnis

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, pateikusi prašymą išduoti leidimą:

a) būtų vienos iš šių įmonių rūšių:

— Belgijos Karalystėje – „ société anonyme— naamloze vennootschap“, „ société en commandite par actions— commanditaire vennootschap op aandelen“, „ association d'assurance mutuelle— onderlinge verzekeringsvereniging“, „ société coopérative— coöperatieve vennootschap“;

— Danijos Karalystėje – „aktieselskaber“, „gensidige selskaber“;

— Vokietijos Federacinėje Respublikoje – „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen“;

— Prancūzijos Respublikoje – „société anonyme“, „société d'assurance mutuelle“, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale“, „institution de prévoyance régie par le code rural“ ir „mutuelles régies par le code de la mutualité“;

— Airijos Respublikoje incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

— Italijos Respublikoje – „società per azioni“, „società cooperativa“, „mutua di assicurazione“;

— Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje – „société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d'assurances mutuelles“, „société coopérative“;

— Nyderlandų Karalystėje – „naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborg-maatschappij“;

— Jungtinėje Karalystėje – „incorporate companies limited by shares of by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“, „societies registered under the Friendly Societies Acts“, „the association of underwriters known as Lloyd's“;

— Graikijos Respublikoje – „ανννυμη εταιρια“, „αλληλασφλιστικοζ συνεταιρ-ισμσζ“;

— Ispanijos Karalystėje – „sociedad anónima“, „sociedad mutua“, „sociedad cooperativa“;

— Portugalijos Respublikoje – „sociedade anónima“, „mútua de seguros“.

Draudimo įmonė taip pat gali būti Europos įmonė (SE), kai ši įmonių rūšis bus nustatyta.

Be to, kai reikia, valstybės narės gali steigti bet kokių viešosios teisės numatytų rūšių draudimo įmones, jeigu jų veikla apima

▼B

draudimo operacijas, atliekamas lygiavertėmis sąlygomis pagal privatinę teisę;

b) vykdytų tik draudimo veiklą ir tiesiogiai su ja susijusias operacijas ir neužsiimtų jokia kita komercine veikla;

c) pateiktų veiklos planą pagal 9 straipsnio nuostatas;

d) turėtų 17 straipsnio 2 dalyje numatytą minimalų garantinį fondą;

e) joms veiksmingai vadovautų geros reputacijos asmenys, turintys reikiamą profesinę kvalifikaciją arba patyrimą.

2. Draudimo įmonė, prašanti išduoti leidimą išplėsti savo veiklą ir pradėti kitų grupių draudimus arba kitus tos pačios grupės draudimus, pateikia veiklos planą pagal 9 straipsnį.

Be to, draudimo įmonė turi pateikti įrodymus, kad jos mokumo atsarga atitinka 16 straipsnio reikalavimus; taip pat, jeigu pagal 17 straipsnio 2 dalies nuostatas toms kitoms draudimo grupėms būtinas didesnis minimalus garantinis fondas, draudimo įmonė pateikia įrodymus, kad ji turi šį minimumą.

3. Tai, kas pasakyta šioje direktyvoje, nedraudžia valstybėms narėms toliau taikyti galiojančius arba priimtus įstatymus ir kitus teisės aktus, reikalaujančius, kad būtų tvirtinami draudimo įmonės memorandumas bei įstatai ir pateikiami visi kiti tinkamai priežiūrai reikalingi dokumentai.

Tačiau valstybės narės nepriima nuostatų, reikalaujančių, kad būtų iš anksto patvirtintos bendrosios ir specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai, dokumentų formos ir visi kiti spausdinti dokumentai, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti, sudarydama sandorius su draudėjais, arba kad būtų sistemingai informuojama apie pirmiau išvardytus dalykus.

Valstybės narės negali ir toliau taikyti nuostatų, numatančių, kad būtų iš anksto pranešama apie numatomą įmokų tarifų padidinimą, arba priimti tokias nuostatas, nebent tai būtų bendrosios kainų priežiūros sistemos dalis.

Šios direktyvos nuostatos netrukdo valstybėms narėms tikrinti draudimo įmonių, pateikusių prašymą išduoti leidimą drausti rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, arba gavusių šį leidimą, tiesioginius arba netiesioginius personalo ir įrangos išteklius, įskaitant jų medicinos personalo kvalifikaciją ir turimos įrangos kokybę, kad galėtų vykdyti su šia draudimo grupe susijusius įsipareigojimus.

4. Pagal pirmiau minėtas nuostatas negalima reikalauti, kad prašymas išduoti leidimą būtų nagrinėjamas atsižvelgiant į rinkos ekonomines reikmes.“

7 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 9 straipsnis pakeičiamas taip:

„9 straipsnis

8 straipsnio 1 dalies c punkte minėtame veiklos plane nurodomi šie duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

a) rizikų, kurias drausti ketina draudimo įmonė, pobūdį;

b) pagrindinius perdraudimo principus;

c) minimalaus garantinio fondo sudedamąsias dalis;

d) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir verslą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmatą; finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti, ir, jeigu draudžiamos rizikos įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, drau-

▼B

dimo įmonės turimus išteklius, kurie bus naudojami teikti siūlomas paslaugas;

be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:

e) valdymo išlaidų, išskyrus įsikūrimo išlaidas, sąmatą ir visų pirma einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;

f) draudimo įmokų arba įnašų ir išmokų sąmatą;

g) numatomą balansą;

h) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą.“

8 straipsnis

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos neišduota įmonei leidimo pradėti draudimo veiklą tol, kol joms nepateikiama informacija apie akcininkus arba narius (tiesioginius ar netiesioginius), nesvarbu, ar tai būtų fiziniai, ar juridiniai asmenys, įsigijusius ar valdančius toje įmonėje akcijų paketą, ir apie šio paketo dydį.

Tos pačios kompetentingos institucijos atsisako išduoti leidimą, jei, atsižvelgdamos į būtinybę užtikrinti nuosaikų, riziką ribojantį draudimo įmonės valdymą, jos yra nepatenkintos akcininkų arba narių kvalifikacija.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

DRAUDIMO VEIKLOS SĄLYGŲ SUDERINIMAS

1 skyrius

9 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 13 straipsnis pakeičiamas taip:

„13 straipsnis

1. Už draudimo įmonės veiklos, įskaitant tą, kuria užsiimama filialuose arba remiantis laisve teikti paslaugas, finansinę priežiūrą išimtinai atsako buveinės valstybė narė.

2. Į finansinę priežiūrą įeina visos draudimo įmonės veiklos, mokumo būklės, techninių atidėjimų sudarymo ir juos dengiančio turto patikrinimas, laikantis buveinės valstybėje narės taisyklių ar tvarkos, nustatytos pagal Bendrijos lygiu priimtas nuostatas.

Jeigu minėta draudimo įmonė turi leidimą drausti rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, į jos priežiūrą taip pat įeina draudimo įmonės disponuojamų techninių išteklių, būtinų vykdant pagalbos operacijas, kurias ji yra įsipareigojusi atlikti, kontrolę, jeigu buveinės valstybės narės teisė numato tokių išteklių kontrolę.

3. Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė laikytųsi tinkamos administracinės ir finansinės apskaitos tvarkos ir tinkamos vidaus kontrolės.“

10 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 14 straipsnis pakeičiamas taip:

▼B

„*14 straipsnis*

Valstybė narė, kurioje yra filialas, numato, kad, jeigu kitoje valstybėje narėje leidimą gavusi draudimo įmonė, užsiima draudimo veiklą per filialą, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos gali, prieš tai informavusios valstybės narės, kurioje yra filialas, kompetentingas institucijas, pačios arba per šiam tikslui paskirtus tarpininkus atlikti neplaninę informacijos patikrą, kurios reikia užtikrinant draudimo įmonės finansinę priežiūrą. Valstybės narės, kurioje yra filialas, kompetentingos institucijos gali dalyvauti šiame patikrinime.“

11 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 19 straipsnio 2 ir 3 dalys pakeičiamos taip:

„2. Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra jų teritorijose, sistemingai pateiktų pajamų ataskaitas kartu su priežiūrai vykdyti reikalingais statistikos dokumentais. Kompetentingos institucijos pateikia viena kitai dokumentus ir informaciją, kurių reikia vykdant priežiūrą.

3. Kiekviena valstybė narė imasi visų priemonių, užtikrinančių, kad kompetentingos institucijos turėtų visus įgaliojimus ir priemones, būtinas draudimo įmonių, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, veiklos, įskaitant veiklą, vykdomą už šios teritorijos, priežiūrai pagal draudimo veiklą reglamentuojančias Bendrijos direktyvas ir siekiant, kad minėtos direktyvos būtų įgyvendintos.

Šie įgaliojimai ir priemonės turi visų pirma suteikti atsakingoms institucijoms galimybę:

a) nuodugniai ištirti draudimo įmonės padėtį ir visą jos veiklą, be kita ko:

   — renkant informaciją arba reikalaujant pateikti dokumentus apie draudimo veiklą,

   — atliekant patikrinimus draudimo įmonės patalpose;

b) taikyti draudimo įmonei, jos direktoriams ar valdytojams bei ją kontroliuojantiems asmenims tinkamas ir būtinas priemones, užtikrinant, kad įmonės veikla nepažeistų įstatymų ir kitų teisės aktų, kurių minėta įmonė turi laikytis kiekvienoje valstybėje narėje, o svarbiausia, kad nepažeistų savo veiklos programos, jeigu ji privaloma, ir užkertant kelią bet kokiems pažeidimams, kurie galėtų pakenkti apdraustųjų interesams, arba pašalinant juos;

c) užtikrinti, kad šios priemonės būtų įgyvendintos, jei reikia, panaudojant priverstines ir tam tikrais atvejais teismines priemones.

Valstybė narės taip pat gali numatyti, kad kompetentingos institucijos gautų visą informaciją apie tarpininkų sudarytas sutartis.“

12 straipsnis

1. Panaikinamos Direktyvos 88/357/EEB 11 straipsnio 2–7 dalys.

2. Kiekviena valstybė narė, laikydamasi nacionalinės teisės nustatytų sąlygų, leidžia draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, perduoti visą savo draudimo sutarčių, sudarytų remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, portfelį arba jo dalį Bendrijoje įsteigtam perėmėjui, jeigu valstybės narės, kurioje yra perėmėjo buveinė, kompetentingos institucijos patvirtina, kad pastarasis, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą.

3. Jeigu draudimo įmonės filialas ketina perduoti visą savo sutarčių, sudarytų remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, portfelį arba jo dalį, tariamasi su valstybe nare, kurioje yra filialas.

▼B

4. Šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytomis aplinkybėmis perduodančios įmonės buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos, gavusios valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingų institucijų sutikimą, leidžia atlikti tokį perdavimą.

5. Valstybių narių, su kuriomis tariamasi, kompetentingos institucijos, pateikia perduodančios įmonės buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms savo nuomonę arba sutikimą per tris mėnesius nuo tokio prašymo gavimo dienos; jeigu per šį laikotarpį institucijos, su kuriomis tariamasi, nepateikia jokio atsakymo, laikoma, kad buvo pareikšta teigiama nuomonė arba tylus sutikimas.

6. Pagal šį straipsnį leistas perdavimas paskelbiamas vadovaujantis valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, nacionaliniais įstatymais. Šis perdavimas savaime galioja visiems draudėjams, apdraustiesiems ir kitiems asmenims, turintiems teisių ar įsipareigojimų pagal perduodamas draudimo sutartis.

Ši nuostata neturi įtakos valstybių narių teisei suteikti draudėjams galimybę, įvykus perdavimui, nutraukti sutartį per nustatytą laikotarpį.

13 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 20 straipsnis pakeičiamas taip:

„20 straipsnis

1. Jeigu draudimo įmonė nesilaiko 15 straipsnio reikalavimų, jos buveinės valstybės narės kompetentinga institucija gali uždrausti jai laisvai disponuoti savo turtu, prieš tai pranešusi valstybių narių, kuriose yra draudimo rizika, kompetentingoms institucijoms apie savo ketinimą.

2. Siekdama atkurti draudimo įmonės, kurios mokumo atsarga pasidarė mažesnė už 16 straipsnio 3 dalyje nustatytą minimumą, finansinę padėtį, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas tinkamos finansinės padėties atkūrimo planas, kurį ji turi patvirtinti.

Išskirtiniais atvejais, jeigu kompetentinga institucija mano, kad įmonės finansinė padėtis ir toliau blogės, ji taip pat gali apriboti arba uždrausti įmonei laisvai disponuoti savo turtu. Ji praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijoje įmonė užsiima draudimo veikla, kompetentingoms institucijoms apie visas priemones, kurių ji ėmėsi, o pastarosios institucijos, jos prašymu, imasi tokių pačių priemonių.

3. Jeigu mokumo atsarga pasidaro mažesnė už 17 straipsnio nustatytą garantinį fondą, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas trumpalaikis finansinis planas, kurį ji turi patvirtinti.

Ji taip pat gali apriboti arba uždrausti draudimo įmonei laisvai disponuoti savo turtu. Ji apie tai praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijose ši įmonė užsiima draudimo veikla, institucijoms, o pastarosios, pirmajai pareikalavus, imasi tokių pačių priemonių.

4. Kompetentingos institucijos gali imtis visų kitų priemonių, būtinų apsaugoti apdraustų asmenų interesus šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais.

5. Kiekviena valstybė narė imasi priemonių, leidžiančių pagal jos nacionalinę teisę uždrausti laisvai disponuoti jos teritorijoje esančiu turtu, jeigu šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais to prašo draudimo įmonės buveinės valstybė narė, nurodydama kokiam turtui turi būti taikomos šios priemonės.“

▼B

14 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 22 straipsnis pakeičiamas taip:

„22 straipsnis

1. Draudimo įmonės buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, išdavusi leidimą, gali jį panaikinti, jeigu draudimo įmonė:

a) nepanaudoja šio leidimo per 12 mėnesių nuo jo išdavimo dienos, aiškiai pareiškia, kad jo atsisako, arba neužsiima draudimo veikla ilgiau negu 6 mėnesius, nebent atitinkama valstybė narė būtų priėmusi tai leidžiančias nuostatas;

b) nesilaiko leidimo išdavimo reikalavimų;

c) nesugebėjo per nustatytą laiką imtis priemonių, išvardytų 20 straipsnyje nurodytame atkūrimo arba finansiniame plane;

d) nevykdo savo įsipareigojimų pagal jai taikomus teisės aktus.

Jeigu leidimas yra panaikinamas arba nustoja galioti, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija apie tai praneša kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms ir jos imasi reikiamų priemonių, kurios neleistų šiai įmonei imtis naujos veiklos jų teritorijoje remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija kartu su pastarosiomis institucijomis imasi visų reikalingų priemonių, kad apsaugotų apdraustojo interesus, ir visų pirma apriboja laisvą disponavimą draudimo įmonės turtu pagal 20 straipsnio 1 dalį, 2 dalies antrąją pastraipą arba 3 dalies antrąją pastraipą.

2. Bet koks sprendimas panaikinti leidimą arba sustabdyti draudimo veiklą turi būti aiškiai motyvuotas ir apie šį sprendimą pranešama atitinkamai draudimo įmonei.“

15 straipsnis

▼M6

1. Valstybės narės reikalauja, kad visi fiziniai arba juridiniai asmenys arba kartu veikiantys tokie asmenys (toliau – siūlomas įsigyjantis asmuo), nusprendę tiesiogiai ar netiesiogiai įsigyti valdomą draudimo įmonės akcijų paketą arba tiesiogiai ar netiesiogiai padidinti tokį valdomą draudimo įmonės akcijų paketą tiek, kad jų turimų balsavimo teisių arba kapitalo dalis pasiektų ar viršytų 20 %, 30 % ar 50 % arba tiek, kad ta draudimo įmonė taptų jų dukterine įmone (toliau – siūlomas įsigijimas), pirmiausia apie tai raštu praneštų draudimo įmonę, kurioje jie ketina įsigyti ar padidinti valdomą akcijų paketą, priežiūrinčioms kompetentingoms institucijoms, nurodydami planuojamo įsigyti akcijų paketo dydį ir pateikdami 15b straipsnio 4 dalyje minimą svarbią informaciją. Valstybėms narėms nereikia taikyti 30 % ribinės vertės, jeigu pagal Direktyvos 2004/109/EB 9 straipsnio 3 dalies a punktą jos taiko vieno trečdalio ribinę vertę.

———————

2. Valstybė narės reikalauja, kad visi fiziniai arba juridiniai asmenys, nusprendę tiesiogiai ar netiesiogiai perleisti draudimo įmonės akcijų paketą, pirmiausia apie tai raštu praneštų buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, nurodydami akcijų paketo, kurį ketinama perleisti dydį. Toks asmuo taip pat praneša kompetentingoms institucijoms, jei jis nusprendė sumažinti savo akcijų paketą tiek, kad jo balsavimo teisės arba turimas kapitalas sudarytų mažiau kaip 20 %, 30 % arba 50 % visų balsavimo teisių ar viso kapitalo arba kad draudimo įmonė nustotų buvusi jo dukterine įmone. Valstybėms narėms nereikia taikyti 30 % ribinės vertės, jeigu pagal Direktyvos 2004/109/EB 9 straipsnio 3 dalies a punktą jos taiko vieno trečdalio ribinę vertę.

▼B

3. Draudimo įmonės, sužinojusios apie tokius jų kapitalo įsigijimus arba perleidimus, dėl kurių akcijų paketas viršija šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytus dydžius arba sumažėja tiek, kad šių dydžių nesiekia, praneša apie tai buveinės valstybių narių kompetentingoms institucijoms.

Draudimo įmonės taip pat nors kartą per metus praneša kompetentingoms institucijoms akcijų paketus turinčių akcininkų bei narių vardus ir pavardes bei šių paketų dydžius, naudodamosi, pavyzdžiui, metiniame akcininkų ar narių susirinkime pateiktais duomenimis arba duomenimis, gautais vykdant reikalavimus, kurie taikomi vertybinių popierių biržoje kotiruojamoms įmonėms.

4. Valstybės narės reikalauja, kad tais atvejais, kai šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys gali daryti neigiamą poveikį nuosaikiam, riziką ribojančiam draudimo įmonės valdymui, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imtųsi deramų priemonių padėčiai ištaisyti. Tokios priemonės gali būti, pavyzdžiui, teismo draudimai atlikti tam tikrus veiksmus, poveikio priemonės, taikomos direktoriams ir valdytojams, arba balsavimo teisių pagal akcijas, kurias turi minėti akcininkai arba nariai, sustabdymas.

Panašios priemonės yra taikomos fiziniams arba juridiniams asmenims, kurie nesilaiko reikalavimo pateikti išankstinės informacijos, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje. Jeigu akcijų paketas įsigyjamas, neatsižvelgiant į tai, kad kompetentingos institucijos tam nepritarė, valstybė narės, nesvarbu, kokios kitos poveikio priemonės bus taikomos, imasi priemonių, kad būtų sustabdytos atitinkamos balsavimo teisės, anuliuoti balsavimo rezultatai arba pripažinti negaliojančiais.

▼M6

15a straipsnis

1. Kompetentingos institucijos, gavusios pagal 15 straipsnio 1 dalį reikalaujamą pranešimą, taip pat vėliau gavusios šio straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją, skubiai ir bet kuriuo atveju per dvi darbo dienas raštu praneša apie tai siūlomam įsigyjančiam asmeniui.

Kompetentingos institucijos per ne ilgesnį kaip šešiasdešimt darbo dienų nuo pranešimo ir visų dokumentų, kuriuos valstybė narė reikalauja pateikti kartu su pranešimu remiantis 15b straipsnio 4 punkte nurodytu sąrašu gavimo rašytinio patvirtinimo dienos (toliau – vertinimo laikotarpis) atlieka 15b straipsnio 1 dalyje numatytą vertinimą (toliau – vertinimas).

Patvirtindamos pranešimo gavimą, kompetentingos institucijos praneša siūlomam įsigyjančiam asmeniui datą, kada baigiasi vertinimo laikotarpis.

2. Vertinimo laikotarpiu kompetentingos institucijos prireikus, bet ne vėliau kaip penkiasdešimtą vertinimo laikotarpio darbo dieną, gali prašyti pateikti papildomos, vertinimui užbaigti reikalingos informacijos. Šis prašymas pateikiamas raštu nurodant, kokios papildomos informacijos reikia.

Vertinimo laikotarpis sustabdomas nuo tos dienos, kai kompetentingos institucijos pateikia prašymą suteikti informacijos, ir atnaujinamas tą dieną, kai gaunamas siūlomo įsigyjančio asmens atsakymas į prašymą. Sustabdyti galima ne ilgiau kaip dvidešimčiai darbo dienų. Kompetentingos institucijos savo nuožiūra gali teikti tolesnius prašymus suteikti išsamesnės informacijos ar ją patikslinti, tačiau dėl to vertinimo laikotarpis daugiau nebegali būti stabdomas.

▼M6

3. Kompetentingos institucijos gali pratęsti 2 dalies antroje pastraipoje nurodytą sustabdymo laikotarpį iki ne daugiau kaip trisdešimties darbo dienų, jei siūlomas įsigyjantis asmuo:

a) yra įsisteigęs arba jo veikla yra reglamentuojama ne Bendrijoje; arba

b) yra fizinis arba juridinis asmuo, kuriam netaikoma priežiūra pagal šią direktyvą arba Direktyvas 85/611/EEB ([1]), 2002/83/EB ([2]), 2004/39/EB, 2005/68/EB ([3]), 2006/48/EB ([4]).

4. Jei, užbaigusios vertinimą, kompetentingos institucijos nusprendžia pareikšti prieštaravimą siūlomam įsigijimui, jos per dvi darbo dienas ir neviršydamos vertinimo laikotarpio raštu praneša apie tai siūlomam įsigyjančiam asmeniui, nurodydamos to sprendimo motyvus. Pagal nacionalinę teisę atitinkamas sprendimo motyvų pareiškimas gali būti pateikiamas visuomenei susipažinti siūlomo įsigyjančio asmens prašymu. Tai neužkerta kelio valstybei narei leisti kompetentingai institucijai atskleisti informaciją siūlomam įsigyjančiam asmeniui neprašant.

5. Jei kompetentingos institucijos per vertinimo laikotarpį raštu nepareiškia prieštaravimo siūlomam įsigijimui, siūlomas įsigijimas laikomas patvirtintu.

6. Kompetentingos institucijos gali nustatyti ilgiausią terminą siūlomam įsigijimui įgyvendinti ir prireikus jį pratęsti.

7. Valstybės narės negali nustatyti griežtesnių nei nustatyta šioje direktyvoje reikalavimų dėl pranešimo kompetentingoms institucijoms apie tiesioginį ar netiesioginį balsavimo teisių ar kapitalo įsigijimą ir dėl kompetentingų institucijų suteikiamo patvirtinimo.

15b straipsnis

1. Vertindamos 15 straipsnio 1 dalyje nustatytą pranešimą ir 15a straipsnio 2 dalyje minimą informaciją kompetentingos institucijos, siekdamos užtikrinti patikimą ir riziką ribojantį draudimo įmonės, kurios akcijų paketą siūloma įsigyti, valdymą ir atsižvelgdamos į galimą siūlomo įsigyjančio asmens įtaką draudimo įmonei, vertina siūlomo įsigyjančio asmens tinkamumą ir siūlomo įsigijimo finansinį patikimumą pagal visus šiuos kriterijus:

a) siūlomo įsigyjančio asmens reputaciją;

b) bet kokio asmens, kuris vadovaus draudimo įmonės verslui po siūlomo įsigijimo, reputaciją ir patirtį;

c) siūlomo įsigyjančio asmens finansinį patikimumą, ypač draudimo įmonėje, kurios akcijų paketą siūloma įsigyti, vykdomos ir numatomos vykdyti veiklos rūšies atžvilgiu;

d) tai, ar draudimo įmonė galės nuolat laikytis šia direktyva grindžiamų riziką ribojančių reikalavimų ir atitinkamais atvejais kitomis direkty-

([1]) 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyva 85/611/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIAVPS), derinimo (OL L 375, 1985 12 31, p. 3). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/1/EB (OL L 79, 2005 3 24, p. 9).

([2]) 2002 m. lapkričio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/83/EB dėl gyvybės draudimo (OL L 345, 2002 12 19, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2007/44/EB.

([3]) 2005 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB dėl perdraudimo (OL L 323, 2005 12 9, p. 1). Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 2007/44/EB.

([4]) 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo (nauja redakcija) (OL L 177, 2006 6 30, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2007/44/EB.

▼M6

vomis, būtent Direktyvomis 73/239/EEB, 98/78/EB ([1]), 2002/13/EB ([2]) ir 2002/87/EB ([3]) grindžiamų riziką ribojančių reikalavimų, visų pirma, ar grupės, kurios dalimi ji taps, struktūra sudaro sąlygas veiksmingai priežiūrai vykdyti, kompetentingoms institucijoms veiksmingai keistis informacija ir apibrėžti kompetentingų institucijų atsakomybės pasiskirstymą;

e) tai, ar esama tinkamo pagrindo įtarti, kad siekiant įgyvendinti siūlomą įsigijimą vykdomas arba įvykdytas ar buvo bandomas įvykdyti pinigų plovimas ar teroristų finansavimas, kaip apibrėžta Direktyvos 2005/60/EB ([4]) 1 straipsnyje, ar kad siūlomas įsigijimas gali padidinti jų pavojų.

2. Kompetentingos institucijos gali pareikšti prieštaravimą siūlomam įsigijimui tik esant tinkamam pagrindui remiantis 1 dalyje nurodytais kriterijais arba jei siūlomo įsigyjančio asmens pateikta informacija yra neišsami.

3. Valstybės narės nenustato jokių išankstinių sąlygų dėl privalomo įsigyti akcijų paketo dydžio ir neleidžia savo kompetentingoms institucijoms nagrinėti siūlomo įsigijimo rinkos ekonominių poreikių atžvilgiu.

4. Valstybės narės viešai paskelbia sąrašą, kuriame nurodo informaciją, būtiną vertinimui atlikti ir kuri turi būti pateikiama kompetentingoms institucijoms teikiant 15 straipsnio 1 dalyje nurodytą pranešimą. Reikalaujama informacija turi būti proporcinga ir pritaikyta pagal siūlomo įsigyjančio asmens ir siūlomo įsigijimo pobūdį. Valstybės narės nereikalauja pateikti informacijos, kuri nėra reikalinga riziką ribojančiam vertinimui atlikti.

5. Neatsižvelgiant į 15a straipsnio 1, 2 ir 3 dalis, jei kompetentingai institucijai pranešama apie du ar kelis pasiūlymus įsigyti ar padidinti akcijų paketus toje pačioje draudimo įmonėje, kompetentinga institucija užtikrina, kad siūlomi įsigyjantys asmenys nebus diskriminuojami.

15c straipsnis

1. Atitinkamos kompetentingos institucijos išsamiai konsultuojasi tarpusavyje atlikdamos vertinimą, jei siūlomas įsigyjantis asmuo yra:

a) kitoje valstybėje narėje arba kitame sektoriuje nei tas, kuriame siūloma įsigyti akcijų paketą, leidimą vykdyti veiklą gavusi kredito įstaiga, gyvybės draudimo įmonė, draudimo įmonė, perdraudimo įmonė, investicinė įmonė ar valdymo įmonė, kaip apibrėžta Direktyvos 85/611/EEB 1a straipsnio 2 punkte (toliau – KIPVPS valdymo įmonė);

b) kitoje valstybėje narėje arba kitame sektoriuje nei tas, kuriame siūloma įsigyti akcijų paketą, leidimą vykdyti veiklą gavusios kredito įstaigos, gyvybės draudimo įmonės, draudimo įmonės, perdraudimo įmonės, investicinės įmonės ar KIPVPS valdymo įmonės patronuojanti įmonė; arba

c) kitoje valstybėje narėje arba kitame sektoriuje nei tas, kuriame siūloma įsigyti akcijų paketą, leidimą vykdyti veiklą gavusią kredito

([1]) 1998 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/78/EB dėl draudimo ir perdraudimo įmonių papildomos priežiūros draudimo ar perdraudimo grupėje (OL L 330, 1998 12 5, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/68/EB.

([2]) 2002 m. kovo 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/13/EB iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 73/239/EEB dėl negyvybės draudimo įmonėms taikomų mokumo atsargos reikalavimų (OL L 77, 2002 3 20, p. 17).

([3]) 2002 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/87/EB dėl finansiniam konglomeratui priklausančių kredito įstaigų, draudimo įmonių ir investicinių firmų papildomos priežiūros (OL L 35, 2003 2 11, p. 1). Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB.

([4]) 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005 11 25, p. 15).

▼M6

įstaigą, gyvybės draudimo įmonę, draudimo įmonę, perdraudimo įmonę, investicinę įmonę ar KIPVPS valdymo įmonę kontroliuojantis fizinis arba juridinis asmuo.

2. Kompetentingos institucijos ilgai nedelsdamos pateikia viena kitai bet kokią informaciją, kuri yra esminė ar svarbi vertinimui atlikti. Šiuo atžvilgiu kompetentingos institucijos paprašytos pateikia viena kitai visą svarbią informaciją ir savo iniciatyva suteikia visą esminę informaciją. Kompetentingos institucijos, išdavusios leidimą draudimo įmonei, kurios akcijų paketą siūloma įsigyti, sprendime nurodomos visos siūlomą įsigyjantį asmenį prižiūrinčios kompetentingos institucijos pareikštos nuomonės ar išlygos.

▼B

16 straipsnis

1. Valstybė narės numato, kad visi kompetentingose institucijose dirbantys arba jose dirbę asmenys, taip pat kompetentingų institucijų vardu veikiantys auditoriai ar ekspertai, įsipareigotų saugoti profesines paslaptis. Tai reiškia, kad jokia konfidenciali informacija, kurią jie gauna atlikdami savo pareigas, negali būtų atskleista jokiam asmeniui ar institucijai, nebent trumpa ar suvestine forma, kad nebūtų galima identifikuoti konkrečios draudimo įmonės, išskyrus baudžiamosios teisės nustatytus atvejus.

Tačiau jeigu draudimo įmonė bankrutuoja arba priverstinai likviduojama, konfidenciali informacija, nesusijusi su trečiosiomis šalimis, kurios imasi priemonių, kad draudimo įmonė būtų išgelbėta, gali būti paskelbta civiliniame arba komerciniame teismo procese.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos nedraudžia įvairių valstybių narių kompetentingoms institucijoms keistis informacija, kaip numatyta draudimo įmonių veiklą reglamentuojančiose direktyvose. Šiai informacijai taikomos 1 dalyje nurodytos profesinių paslapčių saugojimo sąlygos.

▼M2

3. Valstybės narės gali sudaryti bendradarbiavimo sutartis dėl keitimosi informacija su trečiųjų valstybių kompetentingomis institucijomis arba su trečiųjų valstybių institucijomis ar organais, nurodytais 5 ir 5a dalyse, tik jeigu pateikiamai informacijai yra taikomos profesinės paslapties saugojimo garantijos, bent jau lygiavertės nurodytoms šiame straipsnyje. Tokiu būdu informacija keičiamasi tik tam, kad minėtosios institucijos arba organai galėtų vykdyti priežiūros užduotį.

Iš kitos valstybės narės gauta informacija gali būti atskleista tik gavus tiesioginį ją pateikusių kompetentingų institucijų sutikimą ir, prireikus, tik tiems tikslams, kuriems pritarė minėtosios institucijos.

▼M5

4. Kompetentingos institucijos, gavusios konfidencialią informaciją pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalis, gali ją naudoti tik tarnybiniams reikalams:

— tikrinant, ar paisoma sąlygų, kurių būtina laikytis pradedant draudimo veiklą, ir palengvinant šios veiklos priežiūrą, visų pirma draudimo techninių atidėjinių, mokumo atsargų, administracinės ir finansinės apskaitos tvarkos bei vidaus kontrolės priežiūrą,

— taikant sankcijas,

— administracine tvarka apskundžiant kompetentingų institucijų sprendimą arba

▼C1

— teismo procesuose, pradėtuose pagal 56 straipsnį arba pagal atitinkamas nuostatas, numatytas šioje direktyvoje arba draudimo įmonių ir perdraudimo įmonių veiklai reglamentuoti priimtose direktyvose.

▼M5

5. Šio straipsnio 1 ir 4 dalys nedraudžia keistis informacija valstybėje narėje, jeigu toje pačioje valstybėje narėje yra dvi arba kelios kompetentingos institucijos, arba tarp valstybių narių, kai informacija keičiasi kompetentingos institucijos, taip pat tarp:

— institucijų, atsakingų už kredito įstaigų ir kitų finansų organizacijų oficialią priežiūrą, ir institucijų, atsakingų už finansinių rinkų priežiūrą,

— įstaigų, dalyvaujančių draudimo įmonių ir perdraudimo įmonių likvidavimo, bankroto bei kitose panašiose procedūrose, ir

— asmenų, atsakingų už įstatymų numatytą draudimo įmonių, perdraudimo įmonių ir kitų finansų įstaigų sąskaitų auditą,

vykdančių priežiūros funkcijas arba teikiančių informaciją, kuri reikalinga, kad draudimo įmonės likvidavimo procedūrą atliekančios arba fondus garantuojančios įstaigos, galėtų atlikti savo pareigas. Tų institucijų, įstaigų ir asmenų gautai informacijai taikomos šio straipsnio 1 dalyje numatytos profesinių paslapčių saugojimo sąlygos.

▼C1

5a. Nepaisant 1–4 dalių, valstybės narės gali leisti keitimąsi informacija tarp kompetentingų institucijų ir:

— institucijų, atsakingų už įstaigų, dalyvaujančių draudimo įmonių ir perdraudimo įmonių likvidavimo, bankroto bei kitose panašiose procedūrose, priežiūrą arba

— institucijų, atsakingų už asmenų, atsakingų už įstatymų numatytą draudimo įmonių, perdraudimo įmonių, kredito įstaigų, investicinių įmonių ir kitų finansų įstaigų sąskaitų auditą, priežiūrą, arba

— nepriklausomų draudimo įmonių ar perdraudimo įmonių aktuarijų, vykdančių teisinę šių įmonių priežiūrą ir įstaigų, atsakingų už šių aktuarijų priežiūrą.

Valstybės narės, pasinaudojusios viena iš pirmoje pastraipoje numatytų priemonių, reikalauja, kad būtų patenkinta bent viena iš šių sąlygų:

— ši informacija skirta stebėti arba vykdyti teisinę priežiūrą, numatytą pirmoje pastraipoje,

— taip gautai informacijai taikomos 1 dalyje nustatytos profesinės paslapties sąlygos,

— jeigu informacijos šaltinis yra kitoje valstybėje narėje, tos informacijos negalima atskleisti be aiškaus ją suteikusių kompetentingų institucijų sutikimo ir, jei tinkama, tokia informacija gali būti atskleidžiama tik tiems tikslams, kuriems tos institucijos davė sutikimą.

Valstybės narės praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms pagal šią dalį informaciją galinčių gauti institucijų, asmenų ir įstaigų pavadinimus, vardus ir pavardes.

▼M1

5b. Nepaisydamos 1-4 dalių nuostatų, kad finansų sistema būtų stabilesnė ir patikimesnė, valstybės narės gali leisti keistis informacija kompetentingosioms institucijoms ir institucijoms ar organizacijoms, kurioms įstatymais suteikti įgaliojimai nustatyti ir tirti įmonių teisės pažeidimus.

Valstybės narės, kurios naudojasi pirmojoje pastraipoje numatyta galimybe, reikalauja, kad būtų laikomasi bent jau tokių sąlygų:

— ši informacija naudojama atlikti pirmojoje pastraipoje nurodytas užduotis,

— tokiu atveju gautai informacijai taikomi 1 dalyje nustatyti profesinės paslapties reikalavimai,

— jeigu informacija gaunama iš kitos valstybės narės, ją galima atskleisti tik gavus ją pateikusių kompetentingųjų institucijų aiškų su-

▼M1

tikimą ir, jeigu reikia, tik tiems tikslams, kuriems šios institucijos davė sutikimą.

Jeigu valstybėje narėje pirmojoje pastraipoje nurodytos kompetentingosios institucijos ar organizacijos vykdo savo užduotį nustatyti ar tirti pažeidimus padedamos dėl specialios jų kompetencijos tuo tikslu paskirtų asmenų, kurie nedirba valstybiniame sektoriuje, pirmojoje pastraipoje numatyta galimybė keistis informacija gali būti taikoma ir šiems asmenims pagal antrojoje pastraipoje nustatytas sąlygas.

Kad būtų įgyvendintos paskutinės antrosios pastraipos įtraukos nuostatos, pirmojoje pastraipoje nurodytos institucijos ar organizacijos pateikia informaciją pateikusioms kompetentingosioms institucijoms asmenų, kuriems reikia ją siųsti, pavardes ir tikslias pareigas.

Valstybės narės pateikia Komisijai ir kitoms valstybėms narėms institucijų ar organizacijų, galinčių gauti informaciją pagal šią dalį, pavadinimus.

Iki 2000 m. gruodžio 31 d. Komisija parengia ataskaitą apie šios dalies nuostatų taikymą.

▼M3

5c. Šiame straipsnyje nedraudžiama, kad kompetentinga institucija perduotų

— centriniams bankams ir kitoms panašią funkciją vykdančioms įstaigoms, turinčioms pinigų institucijų statusą, ir

— prireikus kitoms valstybinėms institucijoms, atsakingoms už mokėjimo sistemų priežiūrą,

informaciją, kuri reikalinga jų užduotims vykdyti, arba minėtosios institucijos arba įstaigos kompetentingoms institucijoms perduotų tokią informaciją, kurios joms gali prireikti, vykdant šio straipsnio 4 dalies reikalavimus. Minėtai informacijai taikomos šiame straipsnyje nustatytos profesinės paslapties saugojimo sąlygos.

▼B

6. Be to, nepaisant to, kas pasakyta šio straipsnio 1 ir 4 dalyse, valstybės narės teisės aktų numatytais atvejais gali leisti, kad tam tikra informacija būtų pateikta kitiems centrinės valdžios padaliniams, atsakingiems už teisės aktų dėl kredito bei finansų įstaigų,investicijų tarnybų ir draudimo įmonių priežiūros leidybą, taip pat šiuos padalinius atstovaujantiems inspektoriams.

Tačiau toks informacijos atskleidimas galimas tiktai tais atvejais, kai tai būtina atliekant riziką ribojančią kontrolę.

Tačiau valstybės narės numato, kad pagal šio straipsnio 2 ir 5 dalis gauta informacija, taip pat informacija, gauta atlikus Direktyvos 73/239/EEB 14 straipsnyje nurodytus neplaninius patikrinimus, jokiu būdu negali būti atskleista šioje dalyje numatytais atvejais, jeigu negautas aiškus šią informaciją perdavusios atsakingos institucijos arba valstybės narės, kurioje buvo atlikta neplaninė patikra, kompetentingos institucijos sutikimas.

▼M1

16a straipsnis

1. Valstybės narės nustato bent tai, kad:

a) kiekvienas įgaliotas asmuo, kaip tai apibrėžta Direktyvoje 84/253/EEB ([1]), finansų įmonėje atliekantis Direktyvos 78/660/EEB ([2]) 51 straipsnyje, Direktyvos 83/349/EEB 37 straipsnyje ar Direktyvos 85/611/EEB 31 straipsnyje aptartą užduotį ar bet kokią kitą įstatymais numatytą užduotį, privalo nedelsdamas pranešti kompetentingo-

([1]) OL L 126, 1984 5 12, p. 20.
([2]) OL L 222, 1978 8 14, p. 11. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 90/605/EEB (OL L 317, 1990 11 16, p. 60)

▼M1

sioms institucijoms apie bet kokį su ta įmone susijusį faktą ar sprendimą, kurį jis sužino, vykdydamas savo užduotį, dėl kurio gali būti:

— reikšmingai pažeisti įstatymai ir kiti teisės aktai, nustatantys leidimus reglamentuojančias sąlygas ar reglamentuojantys finansų įmonių veiklos vykdymą, arba

— paveikta finansų įmonės nuolatinė veikla, arba

— atsisakyta patvirtinti finansinę atskaitomybę ar ji patvirtinta su pastabomis;

b) tas asmuo taip pat privalo nedelsdamas pranešti apie bet kokį faktą ar sprendimą, kurį jis sužino, vykdydamas savo užduotį, kaip nurodyta a punkte, įmonėje, susijusioje artimais ryšiais, kylančiais iš kontrolės santykių su finansų įmone, kurioje jis vykdo minėtą užduotį.

2. Įgaliotų asmenų, kaip tai apibrėžta Direktyvoje 84/253/EEB, sąžiningas informacijos perdavimas kompetentingosioms institucijoms apie bet kokį faktą ar sprendimą, nurodytą 1 dalyje, nelaikomas jokių apribojimų dėl informacijos perdavimo, nustatytų sutartyje arba įstatymuose ar kituose teisės aktuose, pažeidimu, ir tokiems asmenims netaikoma jokia atsakomybė.

▼B

2 skyrius

17 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 15 straipsnis pakeičiamas taip:

„15 straipsnis

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė sudarytų tinkamus techninius atidėjimus visai jos draudimo veiklai.

Šių techninių atidėjimų dydis apskaičiuojamas pagal Direktyvoje 91/674/EEB nustatytas taisykles.

2. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekvienos draudimo įmonės techniniai atidėjimai visai jos draudimo veiklai būtų padengti suderintu turtu pagal Direktyvos 88/357/EEB 6 straipsnį. Kalbant apie draudimo rizikas, esančias Europos Bendrijos teritorijoje, šis turtas turi būti lokalizuotas Bendrijoje. Valstybės narės nereikalauja, kad draudimo įmonės lokalizuotų savo turtą kurioje nors konkrečioje valstybėje narėje. Tačiau buveinės valstybė narė gali sušvelninti turto lokalizavimo taisykles.

3. Jei buveinės valstybė narė leidžia panaudoti perdraudikams pateiktus reikalavimus išmokėti draudimo išmoką tam, kad būtų padengti bet kokie techniniai atidėjimai, ji turi nustatyti atitinkamą procentą, kurį galima panaudoti tokiam padengimui. Tokiais atvejais ji negali konkrečiai nurodyti, kur turi būti lokalizuotas šiuos reikalavimus atitinkantis turtas.“

18 straipsnis

Direktyvos 72/239/EEB 15a straipsnis pakeičiamas taip:

„15a straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad kiekviena jų teritorijoje savo pagrindinę buveinę turinti draudimo įmonė, kuri draudžia rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 14 punktą (toliau – kredito draudimas), sudarytų nuostolių svyravimo išlyginimo techninį atidėjimą, skirtą padengti galimą techninį deficitą arba tokius reikalavimus išmokėti

▼B

draudimo išmoką, kurie yra didesni už pateiktų pagal šią draudimo grupę reikalavimų vidurkį bet kurių finansinių metų pabaigoje.

2. Nuostolių svyravimo išlyginimo techninis atidėjimas apskaičiuojamas pagal buveinės valstybės narės nustatytas taisykles, parengtas pagal vieną iš keturių priedo D dalyje nurodytų ir lygiaverčiais laikomų metodų.

3. Jeigu nuostolių svyravimo išlyginimo techninis atidėjimas yra mažesnis už apskaičiuotą pagal priedo D dalyje nurodytus metodus, į jį neatsižvelgiama apskaičiuojant mokumo atsargą.

4. Valstybės narės gali nereikalauti, kad jų teritorijose savo pagrindines buveines turinčios draudimo įmonės sudarytų kredito draudimo nuostolių svyravimo išlyginimo techninį atidėjimą, jeigu įmokų arba įnašų, susijusių su kredito draudimu, suma sudaro mažiau kaip 4 % visų jų gautų įmokų arba įnašų sumos, bet yra mažesnė kaip 2 500 000 ekiu.“

19 straipsnis

Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 23 straipsnis.

20 straipsnis

Kaupiant techninius atidėjimus dengiantį turtą, atsižvelgiama į draudimo įmonės veiklos pobūdį, kad būtų garantuotas jos investicijų, kurių įvairovę ir tinkamą paskirstymą užtikrina draudimo įmonė, saugumas, pelningumas ir paklausumas rinkoje.

21 straipsnis

▼M5

1. Buveinės valstybė narė gali neleisti draudimo įmonėms padengti savo techninius atidėjinius ir nuostolių svyravimo išlyginimo rezervą jokiu kitu turtu, išskyrus šių grupių turtą:

▼B

A. **investicijos**

a) skolos vertybiniai popieriai, obligacijos bei kiti pinigų ir kapitalo rinkos instrumentai;

b) paskolos;

c) akcijos ir kitos kintamų pajamų iš dalyvavimo kitų įmonių kapitale priemonės;

d) kolektyvinio investavimo į perleidžiamuosius vertybinius popierius subjektų ir kitų investicinių fondų akcijos;

e) žemė, pastatai ir nekilnojamajam turtui priskiriamos teisės;

B. **skolos ir reikalavimai**

▼M5

f) perdraudikų skolos, įskaitant perdraudikų dalis techniniuose atidėjimuose ir 2005 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/68/EB dėl perdraudimo ([1]) 46 straipsnyje numatytų specialiosios paskirties įmonių skolos;

▼B

g) perdraudėjų įmonių skolos ir depozitai jose;

h) draudėjų ir tarpininkų skolos, susijusios su tiesioginio draudimo ir perdraudimo operacijomis;

([1]) OL L 323, 2005 12 9, p. 1.

▼B

i) reikalavimai, susiję su juridinės nuosavybės teisių į apdraustą turtą įsigijimu arba draudiko teise perimti draudėjo teises trečiojo asmens atžvilgiu (subrogacija);

j) mokesčių susigrąžinimas;

k) garantiniams fondams pateikti reikalavimai;

C. **kiti**

l) ilgalaikis materialus turtas, išskyrus žemę ir pastatus, įvertintas taikant riziką ribojančią amortizaciją;

m) grynieji pinigai banke ir kasoje, indėliai kredito įstaigose ir visose kitose įstaigose, turinčiose leidimą priimti indėlius;

n) atidėtos įsigijimo sąnaudos;

o) sukauptos palūkanos ir nuomos pajamos, kitos sukauptos pajamos ir išankstiniai apmokėjimai.

Kalbant apie *Lloyd's* draudikų susivienijimą, turto grupėms yra priskiriamos garantijos ir akredityvai, kuriuos išduoda kredito įstaigos, kaip nurodyta Direktyvoje 77/780/EEB ([1]), arba draudimo įmonės, kartu su patvirtinamomis sumomis, susijusiomis sugyvybės draudimo polisais, jeigu jos atitinka narių lėšas.

▼M5

Turto arba pirmoje pastraipoje nurodyto turto grupės įtraukimas nereiškia, kad visos turto grupės savaime naudojamos tiems techniniams atidėjiniams padengti. Buveinės valstybė narė nustato išsamesnes priimtino turto naudojimo sąlygų taisykles.

▼B

Buveinės valstybė narė, parengdama ir taikydama savo nustatytas taisykles, turi užtikrinti, kad visų pirma būtų laikomasi šių principų:

i) techninius atidėjimus dengiantis turtas įvertinamas grynąja reikšme, neįskaitant jokių su jo įsigijimu susijusių skolų;

ii) visas turtas įvertinamas laikantis atsargumo principo, numatant, kad bet kurios sumos gali būti nerealizuotos. Ilgalaikis materialus turtas, išskyrus žemę ir pastatus, gali būti naudojamas padengti techninius atidėjimus tik tada, kai jis įvertinamas taikant riziką ribojančios amortizacijos principą;

iii) paskolos įmonėms, valstybės institucijoms arba tarptautinėms organizacijoms, vietos ar regiono valdžios institucijoms arba fiziniams asmenims gali būti naudojamos padengti techninius atidėjimus tik tada, kai jos yra pakankamai garantuotos skolininko padėtimi, hipoteka, banko garantijomis arba draudimo įmonių suteiktomis garantijomis ar kitomis užstato formomis;

iv) tokie išvestiniai instrumentai (derivatyvai) kaip pasirinktiniai sandoriai (opcionai), ateities sandoriai ir apsikeitimai, susiję su techninius atidėjimus dengiančiu turtu, gali būti naudojami tiek, kiek jie sumažina investicijų riziką arba padeda veiksmingai valdyti investicijų portfelius. Jie turi būti įvertinami laikantis riziką ribojančio principo ir į juos galima atsižvelgti įvertinant pagrindinį turtą;

v) perleidžiami vertybiniai popieriai, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje, gali būti naudojami padengti techninius atidėjimus tik tada, kai juos galima realizuoti per trumpą laiką;

vi) trečiosios šalies skolos ir jai pateikti reikalavimai gali būti naudojami padengti techninius atidėjimus tik atskaičius visas sumas, kurias reikia grąžinti tokiai trečiajai šaliai;

([1]) OL L 322, 1977 12 17, p. 30. Su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 89/646/EEB (OL L 386, 1989 12 30, p. 1).

▼B

vii) visų techniniams atidėjimams padengti naudojamų skolų ir reikalavimų vertė turi būti apskaičiuojama laikantis riziką ribojančio principo, tinkamai numatant riziką, kad bet kurios sumos gali būti neapmokėtos. Draudėjų ir tarpininkų skolos, susijusios su tiesioginio draudimo ir perdraudimo operacijomis, gali būti naudojamos techniniams atidėjimams padengti tik tada, kai šios skolos nėra apmokėtos ne ilgiau kaip tris mėnesius;

viii) jeigu į turimą turtą įeina investicijos dukterinėje draudimo įmonėje, kuri patronuojančios įmonės vardu valdo visas arba dalį jos investicijų, buveinės valstybė narė, taikydama šiame straipsnyje numatytas taisykles ir principus, turi atsižvelgti į dukterinės įmonės valdomą pagrindinį turtą; buveinės valstybė narė gali taip vertinti ir kitų dukterinių įmonių turtą;

ix) atidėtos įsigijimo sąnaudos gali būti naudojamos padengti techninius atidėjimus tik tada, kai tai neprieštarauja perkeltų įmokų techninio atidėjimo apskaičiavimui.

2. Nepaisant to, kas pasakyta šio straipsnio 1 dalyje, buveinės valstybė narė išskirtiniais atvejais ir draudimo įmonei paprašius gali leisti laikinai naudoti kitas turto grupes padengiant techninius atidėjimus pagal 20 straipsnį, jeigu šis sprendimas deramai pagrįstas.

22 straipsnis

▼M5

1. Techninius atidėjinius ir nuostolių svyravimo išlyginimo rezervą dengiančio turto atžvilgiu buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė investuotų ne daugiau kaip:

▼B

a) 10 % visos savo techninių atidėjimų į vieną žemės sklypą ar pastatą arba kelis žemės sklypus ar pastatus, esančius gana arti vienas kito, kad būtų laikomi iš esmės viena investicija;

b) 5 % visų savo techninių atidėjimų į tos pačios įmonės akcijas ir kitus akcijomis laikomus apyvarčius vertybinius popierius, obligacijas, skolos vertybinius popierius ir kitus pinigų bei kapitalo rinkos instrumentus arba į visas tam pačiam skolininkui suteiktas paskolas, išskyrus tas, kurios buvo suteiktos valstybei, vietos ar regiono valdžios institucijai arba tarptautinei organizacijai, kurios narės yra viena arba kelios valstybės narės. Šis dydis gali būti padidintas iki 10 %, jeigu draudimo įmonė investuoja ne daugiau kaip 40 % visų savo techninių atidėjimų į emitentų ir skolininkų, į kurių kiekvieną ji investuoja daugiau kaip 5 % savo turto, paskolas ar vertybinius popierius;

c) 5 % visų savo techninių atidėjimų į neužtikrintas paskolas, įskaitant 1 % už bet kurią atskirą negarantuotą paskolą, išskyrus paskolas valstybėje narėje įsteigtoms kredito įstaigoms, gyvybės draudimo įmonėms (tiek, kiek leidžia Direktyvos 73/239/EEB 8 straipsnis) ir investicinėms įmonėms;

d) 3 % visų savo techninių atidėjimų į grynuosius pinigus kasoje;

e) 10 % visų savo techninių atidėjimų į akcijas, kitus akcijomis laikomus vertybinius popierius ir skolos vertybinius popierius, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje.

2. Tai, kad šio straipsnio 1 dalyje nenurodomas investicijų į kurią nors konkrečią turto grupę dydis, nereiškia, kad tos grupės turtas turėtų būti neribotai naudojamas techniniams atidėjimams padengti. Buveinės valstybė narė turi nustatyti išsamesnes taisykles, kuriose būtų nurodytos turto, naudojimo techniniams atidėjimams dengti sąlygos. Parengdama ir taikydama šias taisykles, ji turi užtikrinti, kad visų pirma būtų laikomasi šių principų:

▼B

i) turtas, padengiantis techninius atidėjimus, turi būti įvairus ir paskirstytas taip, kad jis nebūtų pernelyg priklausomas nuo kurios nors konkrečios turto grupės, investicijų rinkos ar investicijos;

ii) investicijos į konkrečias turto rūšis, susijusias su didele rizika dėl šio turto prigimties ar emitento patikimumo, turi būti apdairiai ribojamos;

iii) nustatant konkrečių turto grupių apribojimus, reikia atsižvelgti į tai, kaip vertinamas perdraudimas skaičiuojant techninius atidėjimus;

iv) jeigu į turimą turtą įeina investicijos dukterinėje draudimo įmonėje, kuri patronuojančios įmonės vardu valdo visas arba dalį jos investicijų, buveinės valstybė narė, taikydama šiame straipsnyje numatytas taisykles ir principus, turi atsižvelgti į dukterinės įmonės valdomą pagrindinį turtą; buveinės valstybė narė gali taip vertinti ir kitų dukterinių įmonių turtą;

v) techninius atidėjimus dengiančio turto, kuris yra nelikvidžių investicijų objektas, procentinis dydis turi būti apdairiai ribojamas;

vi) jeigu į turimą turtą įeina paskolos tam tikroms kredito įstaigoms ar šių įstaigų skolos vertybiniai popieriai, buveinės valstybė narė, taikydama šiame straipsnyje išdėstytas taisykles ir principus, gali atsižvelgti į atitinkamų kredito įstaigų valdomą pagrindinį turtą. Toks vertinimas gali būti taikomas tik tada, kai kredito įstaiga, kurios pagrindinė buveinė yra atitinkamoje valstybėje narėje, nuosavybės teise visiškai priklauso tai valstybei narei ir (arba) jos vietos valdžios institucijoms, o jos veikla, remiantis memorandumu ir įstatais, apima paskolų teikimą per tarpininkus valstybei, vietos valdžios institucijoms ar paskolų, kurias garantuoja minėtos institucijos, teikimą, taip pat paskolų teikimą institucijoms, glaudžiai susijusioms su valstybe arba vietos valdžios institucijomis.

3. Laikydamasi konkrečių taisyklių, nustatančių turto naudojimo techniniams atidėjimams dengti sąlygas, valstybė narė gali dar labiau apriboti:

— bet kurią paskolą, suteiktą be banko garantijos, draudimo įmonės garantijos, hipotekos arba bet kurios kitos garantijos, palyginti su paskolomis, užtikrintomis įkeistu turtu,

— kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektus (KIPVPS), kurių veikla nederinama tokia prasme, kaip apibrėžta pagal Direktyvą 85/611/EEB ([1]), ir kitus investicinius fondus, palyginti su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), kurių veikla derinama pagal šią direktyvą,

— vertybinius popierius, kuriais neprekiaujama reguliuojamoje rinkoje, palyginti su tais, kuriais prekiaujama,

— obligacijas, skolos vertybinius popierius ir kitus pinigų bei kapitalo rinkų instrumentus, kurių neišleido valstybės, vietos ar regiono valdžios institucijos arba įmonės, priskiriamos Direktyvoje 89/647/EEB ([2]) apibrėžtai A zonai, arba emitentai — tarptautinės organizacijos, kurių nare nėra nė viena Bendrijos valstybių narių, palyginti su šių institucijų išleistais tokiais pačiais finansiniais instrumentais.

4. Valstybės narės gali padidinti šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodytą dydį iki 40 % tam tikriems skolos vertybiniams popieriams, kuriuos išleido kredito įstaigos, kurių pagrindinė buveinė yra valstybėje narėje ir kurioms pagal teisės aktus taikoma speciali oficiali priežiūra, skirta apsaugoti tokių skolos vertybinių popierių turėtojus. O svarbiausia, sumos, gautos iš tokių skolos vertybinių popierių emisijos, turi būti investuojamos pagal teisės aktus į turtą, kuris per visą skolos vertybinių

([1]) OL L 375, 1985 12 31, p. 3. Su pakeitimais, padarytais Direktyva 88/220/EEB (OL L 100, 1988 4 19, p. 31).
([2]) OL L 386, 1989 12 30, p. 14.

▼B

popierių galiojimo laikotarpį gali padengti reikalavimus, susijusius su skolos vertybiniais popieriais, ir kuris emitento nemokumo atveju būtų pirmiausia panaudotas padengti pagrindinę paskolos sumą ir apmokėti priskaičiuotas palūkanas.

5. Valstybės narės nereikalauja, kad draudimo įmonės investuotų į konkrečias turto grupes.

6. Nepaisant to, kas pasakyta šio straipsnio 1 dalyje, buveinės valstybė narė, išskirtiniais atvejais ir draudimo įmonei paprašius, gali leisti padaryti išimtis šio straipsnio 1 dalies a–e punktuose nustatytoms taisyklėms pagal 20 straipsnį, jeigu šis sprendimas deramai pagrįstas.

23 straipsnis

Direktyvos 88/357/EEB 1 priedo 8 ir 9 punktai pakeičiami taip:

„8. Draudimo įmonės gali turėti nesuderinto turto, skirto padengti ne daugiau kaip 20 % jų įsipareigojimų, išreikštų tam tikra valiuta.

9. Valstybė narė gali nustatyti, kad, jeigu laikantis pirmiau nurodytos tvarkos draudimo įsipareigojimas turi būti padengtas turtu, išreikštu valstybės narės valiuta, šis reikalavimas taip pat laikomas įvykdytu, jeigu turtas yra išreikštas ekiu.“

24 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 16 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė sudarytų pakankamą mokumo atsargą visai veiklai vykdyti.

Mokumo atsarga turi atitikti draudimo įmonės turtą, nesuvaržytą numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą. Visų pirma įskaitomi šie dalykai:

— apmokėtas akcinis kapitalas arba, jeigu tai savidraudos draugija, nustatytas pradinis fondas, prie kurio pridedamos bet kurios narių sąskaitos, atitinkančios šiuos kriterijus:

a) draugijos memorandume ir įstatuose turi būti nurodyta, kad mokėjimai nariams iš šių sąskaitų gali būti atliekami tik tuo atveju, jeigu dėl to mokumo atsargą nepasidarys mažesnė už reikalaujamą dydį arba jeigu likvidavus draudimo įmonę visos kitos jos skolos bus apmokėtos;

b) draugijos memorandume ir įstatuose turi būti nurodyta, kad apie visus tokius mokėjimus, išskyrus tuos atvejus, kai individualiai nutraukiama narystė, kompetentingoms institucijoms pranešama ne vėliau kaip prieš mėnesį ir kad jos gali uždrausti per šį laikotarpį atlikti tokius mokėjimus; ir

c) atitinkamos memorandumo ir įstatų nuostatos gali būti pakeistos tik tada, kai kompetentingos institucijos praneša, jog neprieštarauja šiems pakeitimams, nepažeidžiant a ir b punktuose nurodytų kriterijų;

— pusė dar neapmokėto akcinio kapitalo arba pradinio fondo, kai apmokėta dalis siekia 25 % šio akcinio kapitalo arba fondo,

— atidėjimai (įstatymu numatyti ir laisvieji), neatitinkantys rizikos prisiėmimo įsipareigojimus,

— bet koks perkeltas pelnas,

— jei tai savidraudos draugija arba savidraudos tipo draugija, kuriai mokami kintamieji įnašai – bet kokie jos nariams pateikti reikalavimai, pagal kuriuos tais pačiais finansiniais metais reikia sumokėti papildomus įnašus, kurių dydis gali siekti iki pusės didžiausių ir faktiškai sumokėtų įnašų skirtumo, bet negali viršyti 50 % mokumo atsargos;

▼B

— draudimo įmonei paprašius ir pateikus įrodymus, paslėpti rezervai, atsiradę dėl nepakankamo turto įvertinimo, jeigu šie paslėpti rezervai neatsirado dėl neįprastos draudimo įmonės veiklos,

— kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas ir skolintas (subordinuotas) kapitalas gali būti įtraukti, bet negali sudaryti daugiau kaip 50 % mokumo atsargos, kurios ne daugiau kaip 25 % sudaro subordinuotos paskolos su nustatytu mokėjimo terminu arba privilegijuotosios akcijos su kaupiamuoju dividendu ir nustatytu cirkuliacijos periodu, jei patenkinami šie mažiausi kriterijai:

a) draudimo įmonės bankroto arba likvidavimo atveju turi būti įpareigojantys susitarimai, pagal kuriuos skolintas (subordinuotas) kapitalas arba privilegijuotasis akcinis kapitalas yra vertinamas žemesnėje pozicijoje negu visų kitų kreditorių reikalavimai ir bus apmokėtas tik padengus visas likusias neapmokėtas skolas.

Skolos (subordinuotas) kapitalas turi atitikti šias papildomas sąlygas:

b) įtraukiamos tik visiškai apmokėtos lėšos;

c) paskolų, kurioms nustatytas mokėjimo terminas, pradinis mokėjimo terminas negali būti trumpesnis kaip 5 metai. Ne vėliau kaip vienerius metus iki nustatytos mokėjimo dienos draudimo įmonė turi pateikti kompetentingoms institucijoms patvirtinti planą, kuriame nurodoma, kaip bus išlaikyta mokumo atsarga arba kaip, atėjus mokėjimo terminui, ji bus padidinta iki reikalaujamo dydžio, išskyrus tuos atvejus, kai paskolos suma, priskiriama mokumo atsargai, laipsniškai mažinama bent jau per paskutiniuosius penkerius metus iki paskolos grąžinimo dienos. Kompetentingos institucijos gali leisti, kad tokios paskolos būtų grąžintos anksčiau, jeigu paskolą suteikusi draudimo įmonė pateikia atitinkamą prašymą ir jeigu jos mokumo atsarga nepasidarys mažesnė už reikalaujamą dydį;

d) paskolos, kurių mokėjimo terminas nenustatytas, grąžinamos tik pranešus apie tai prieš penkerius metus, išskyrus tuos atvejus, kai paskolos jau nebelaikomos mokumo atsargos sudedamąja dalimi arba kai konkrečiai reikalaujama išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo. Pastaruoju atveju draudimo įmonė ne vėliau kaip prieš šešis mėnesius iki numatomos grąžinimo dienos turi pranešti apie tai kompetentingai institucijai, nurodydama esamą ir reikalaujamą mokumo atsargą iki ir po skolos apmokėjimo. Kompetentingos institucijos leidžia grąžinti paskolą anksčiau tik tada, jeigu draudimo įmonės mokumo atsarga nepasidarys mažesnė už reikalaujamą dydį;

e) paskolos sutartyje jokiu būdu negali būti numatyta, kad, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, išskyrus tuos atvejus, kai draudimo įmonė likviduojama, skola būtų grąžinta iki sutartyje nurodytos apmokėjimo dienos;

f) paskolos sutartis gali būti pakeista tik gavus pranešimą, kad kompetentingos institucijos neprieštarauja pataisoms,

— vertybiniai popieriai, kurių mokėjimo terminas nenustatytas, ir kiti toliau išvardytas sąlygas atitinkantys instrumentai, įskaitant privilegijuotąsias akcijas su kaupiamuoju dividendu, išskyrus nurodytas ankstesnėje įtraukoje, sudarantys ne daugiau kaip 50 % mokumo atsargos visiems šiems vertybiniams popieriams ir ankstesnėje įtraukoje nurodytam skolos (subordinuotam) kapitalui:

a) jie negali būti apmokėti pateikėjo iniciatyva arba be išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo;

▼B

b) emisijos sutartis turi suteikti galimybę draudimo įmonei atidėti palūkanų už paskolą mokėjimą;

c) skolintojo draudimo įmonei pateikti reikalavimai yra vertinami žemesnėje pozicijoje negu reikalavimai, kuriuos pateikia visi kiti nesubordinuoti kreditoriai;

d) dokumentuose, reguliuojančiuose vertybinių popierių emisiją, turi būti numatytas gebėjimas padengti nuostolius, atsirandančius dėl skolos ir nesumokėtų palūkanų, tuo pačiu metu sudarytos sąlygos draudimo įmonei tęsti savo veiklą;

e) įtraukiamos tik visiškai apmokėtos sumos.“

25 straipsnis

Ne vėliau kaip praėjus trejiems metams po to, kai buvo pradėta taikyti ši direktyva, Komisija pateikia Draudimo komitetui ataskaitą dėl tolesnio mokumo atsargos suderinimo.

26 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 18 straipsnis pakeičiamas taip:

„18 straipsnis

1. Valstybės narės nenustato jokių taisyklių, reglamentuojančių turto, kurio nereikia naudoti 15 straipsnyje nurodytiems techniniams atidėjimams padengti, pasirinkimo.

2. Atsižvelgdamos į 15 straipsnio 2 dalies, 20 straipsnio 1, 2, 3 ir 5 dalių ir 22 straipsnio 1 dalies paskutinės pastraipos nuostatas, valstybės narės neriboja laisvo disponavimo kilnojamuoju arba nekilnojamuoju turtu, priklausančiu leidimą turinčioms draudimo įmonėms.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos nedraudžia valstybėms narėms, saugant apdraustojo interesus, imtis bet kokių priemonių, į kurias ji turi teisę įgyvendinti kaip atitinkamų draudimo įmonių savininkė, narė arba partnerė.“

3 skyrius

27 straipsnis

Direktyvos 88/357/EEB 7 straipsnis 1 dalies f punktas pakeičiamas taip:

„f) kalbant apie Direktyvos 73/239/EEB 5 straipsnio d punkte nurodytas draudimo rizikas, sutarties šalys gali pasirinkti bet kurią taikomą teisę.“

28 straipsnis

Valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika, nedraudžia draudėjui sudaryti sutarties su draudimo įmone, kuriai pagal Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnį išduotas veiklos leidimas, jeigu tai neprieštarauja valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, teisinėms nuostatoms, saugančioms visuomenės gerovę.

29 straipsnis

Valstybės narės nepriima nuostatų, reikalaujančių, kad būtų iš anksto patvirtintos bendrosios ir specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai arba dokumentų formos ir visi kiti spausdinti dokumentai, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti sudarydama sandorius su draudėjais,

▼B

arba kad būtų sistemingai informuojama apie pirmiau išvardytus dalykus. Jos tik gali reikalauti, kad būtų nesistemingai informuojama apie šias poliso sąlygas ir kitus dokumentus, norint patikrinti, ar šios sąlygos atitinka draudimo sutartis reglamentuojančias nacionalines nuostatas, bet šis reikalavimas negali būti draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

Valstybės narės negali reikalauti, kad būtų iš anksto pranešama apie numatomą draudimo įmokų tarifų padidinimą arba kad toks numatomas įmokų tarifų padidinimas būtų iš anksto patvirtintas, išskyrus tuos atvejus, kai tai susiję su bendrosiomis kainų kontrolės sistemomis.

30 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB direktyvos 8 straipsnio 4 dalies b punktas. Todėl šios direktyvos 8 straipsnio 4 dalies a punktas iš dalies keičiamas taip:

„a) Atsižvelgiant į c punktą, 7 straipsnio 2 dalies trečioji pastraipa taikoma tada, kai draudimo sutartis numato draudimą dviejose ar daugiau valstybių narių, iš kurių bent vienoje draudimas yra privalomas.“

2. Nepaisant tam prieštaraujančių nuostatų, valstybė narė, kurioje draudimas yra privalomas, gali reikalauti, kad jos kompetentingai institucijai būtų pateiktos bendrosios ir specialiosios privalomojo draudimo sąlygos prieš pradedant jas taikyti.

31 straipsnis

1. Prieš sudarant draudimo sutartį, draudimo įmonė informuoja draudėją apie šiuos dalykus:

— sutarčiai taikomą teisę, jeigu šalys neturi pasirinkimo teisės, arba apie tai, kad šalys gali laisvai pasirinkti taikomą teisę, tokiu atveju nurodant teisę, kurią draudikas ketina pasirinkti,

— draudėjų skundų dėl sutarčių nagrinėjimo tvarką, įskaitant, jei reikia, skundų nagrinėjimo instituciją, nepažeidžiant draudėjo teisės iškelti bylą.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas įsipareigojimas turi būti vykdomas tik tada, kai draudėjas yra fizinis asmuo.

3. Šio straipsnio įgyvendinimo taisyklės nustatomos pagal valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, įstatymus.

IV ANTRAŠTINE DALIS

NUOSTATOS, SUSIJUSIOS SU ĮSISTEIGIMO TEISE IR LAISVE TEIKTI PASLAUGAS

32 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB 10 straipsnis pakeičiamas taip:

„10 straipsnis

1. Draudimo įmonė, ketinanti įsteigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, praneša apie tai buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

2. Valstybės narės reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, ketinanti įsteigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, kartu su šio straipsnio 1 dalyje nurodytu pranešimu pateiktų šią informaciją:

a) valstybę narę, kurios teritorijoje ji ketina steigti filialą;

▼B

b) veiklos planą, kuriame, *inter alia*, būtų nurodytos planuojamos veiklos rūšys ir filialo organizacinė struktūra;

c) adresą valstybėje narėje, kurioje ketinama steigti filialą, kuriuo bus galima gauti bei siųsti dokumentus, susitariant, kad kaip tik šiuo adresu bus siunčiami visi pranešimai įgaliotajam atstovui;

d) filialo įgaliotojo atstovo, kuriam suteikti pakankami įgaliojimus, kad jis galėtų draudimo įmonės vardu prisiimti įsipareigojimus trečiosioms šalims bei atstovauti draudimo įmonei valstybės narės, kurioje yra filialas, institucijose ir teismuose, vardą ir pavardę. Kalbant apie *Lloyd's*, jeigu valstybėje narėje, kurioje yra filialas, iškelta byla dėl draudimo įsipareigojimų, apdraustiesiems negali būti taikoma mažiau palanki tvarka, nei iškėlus bylą tradicinei draudimo bendrovei. Todėl įgaliotajam atstovui turi būti suteikti pakankami įgaliojimai, kad būtų galima jam iškelti bylą ir kad jis galėtų įpareigoti atitinkamus *Lloyd's* draudikus vykdyti teismo sprendimus.

Jeigu draudimo įmonė numato, kad jos filialas draus rizikas, įtraukas į priedo A dalies 10 punktą, išskyrus vežėjo atsakomybę, ji turi pateikti deklaraciją, kad ji yra valstybės narės, kurioje yra filialas, nacionalinio biuro ir nacionalinio garantinio fondo narė.

3. Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos neturi priežasčių abejoti dėl draudimo įmonės administracinės struktūros tinkamumo arba jos finansinės padėties, direktorių, valdytojų, arba įgaliotojo asmensgeros reputacijos ir profesinės kvalifikacijos ar patyrimo, jos, atsižvelgdamos į planuojamą įmonės veiklą ir gavusios visus 2 straipsnio dalyje nurodytus duomenis, per tris mėnesius pateikia šią informaciją valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms ir informuoja apie tai atitinkamą draudimo įmonę.

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos taip pat patvirtina, kad draudimo įmonė turi minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal 16 ir 17 straipsnius.

Jei buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos atsisako perduoti valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms šio straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją, jos turi pranešti atitinkamai draudimo įmonei apie tokio atsisakymo priežastis per tris mėnesius nuo tada, kai gauna šią informaciją. Dėl tokio atsisakymo perduoti informaciją arba atsako nebuvimo galima kreiptis į teismą buveinės valstybėje narėje.

4. Iki tol, kol draudimo įmonės filialas pradeda savo veiklą, valstybės narės, kurioje šis filialas ketina įsisteigti, kompetentingos institucijos, gavusios 3 dalyje nurodytą informaciją, per du mėnesius praneša, jei reikia, buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai apie verslo sąlygas, kurių būtina laikytis visuomenės gerovės labui valstybėje narėje, kurioje ketinama steigti filialą.

5. Po to, kai gaunamas valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingų institucijų pranešimas, arba, jei nebuvo gauta jokio pranešimo, pasibaigus 4 dalyje nurodytam laikotarpiui, filialas gali būti įsteigtas ir jis gali pradėti draudimo veiklą.

6. Jeigu draudimo įmonė nori padaryti kokius nors duomenų, pateiktų pagal šio straipsnio 2 dalies b, c ar d punktus, pakeitimus, ji turi ne vėliau kaip prieš vieną mėnesį apie tai raštu pranešti buveinės valstybės narės ir valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms, kad pastarosios galėtų atlikti savo atitinkamas funkcijas pagal šio straipsnio 3 ir 4 dalis.“

33 straipsnis

Panaikinamas Direktyvos 73/239/EEB 11 straipsnis.

▼B

34 straipsnis

Direktyvos 88/357/EEB 14 straipsnis pakeičiamas taip:

„*14 straipsnis*

Bet kuri draudimo įmonė, ketinanti pirmą kartą užsiimti draudimo veikla vienoje ar keliose valstybėse narėse remiantis laisve teikti paslaugas, pirmiausia informuoja apie tai buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, nurodydama kokio pobūdžio rizikas ji ketina drausti.“

35 straipsnis

Direktyvos 88/357/EEB 16 straipsnis pakeičiamas taip:

„*16 straipsnis*

1. Per vieną mėnesį nuo 14 straipsnyje nurodyto pranešimo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos pateikia valstybei narei arba valstybėms narėms, kurių teritorijose draudimo įmonė ketina užsiimti draudimo veikla remiantis laisve teikti paslaugas:

a) sertifikatą, patvirtinantį, kad įmonė turi minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal Direktyvos 73/239/EEB 16 ir 17 straipsnius;

b) informaciją apie draudimo grupes, kurias drausti ši įmonė yra gavusi leidimą;

c) informaciją apie rizikų, kurias ši įmonė ketina drausti valstybėje narėje, kurioje teikiamos draudimo paslaugos, pobūdį.

Tuo pačiu metu jos apie tai informuoja atitinkamą draudimo įmonę.

Kiekviena valstybė narė, kurios teritorijoje draudimo įmonė, remdamasi laisve teikti paslaugas ketina drausti rizikas, įtrauktas į Direktyvos 73/239/EEB priedo A dalies 10 punktą, išskyrus vežėjo atsakomybę, gali pareikalauti, kad ši įmonė:

— praneštų šios direktyvos 12a straipsnio 4 dalyje nurodyto atstovo vardą, pavardę ir adresą,

— pateiktų deklaraciją, kad draudimo įmonė yra valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, nacionalinio biuro nacionalinio garantinio fondo narė.

2. Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos per nustatytą laikotarpį nepateikia šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos, jos per tą patį laikotarpį turi nurodyti draudimo įmonei tokio atsisakymo priežastis. Atsisakymas pateikti informaciją gali būti apskundžiamas teismui buveinės valstybėje narėje.

3. Draudimo įmonė gali pradėti savo veiklą nuo tos dienos, kai ji gali patvirtinti, kad gavo straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją.“

36 straipsnis

Direktyvos 88/357/EEB direktyvos 17 straipsnis pakeičiamas taip:

„*17 straipsnis*

Visi duomenų, pateiktų pagal 14 straipsnį, pakeitimai, kuriuos ketina daryti draudimo įmonė, turi būti daromi pagal 14 ir 16 straipsniuose nustatytą tvarką.“

▼B

37 straipsnis

Panaikinami Direktyvos 88/357/EEB 12 straipsnio 2 dalies antroji ir trečioji pastraipos, 12 straipsnio 3 dalis, 13 ir 15 straipsniai.

38 straipsnis

Valstybės narės, kurioje yra filialas arba kurioje teikiamos paslaugos, kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad informacija apie šios valstybės teritorijoje veikiančių draudimo įmonių veiklą, kurią jos turi teisę gauti pagal šią direktyvą, būtų pateikta tos valstybės valstybine kalba ar kalbomis.

39 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 18 straipsnis.

2. Valstybė narė, kurioje yra filialas arba kurioje teikiamos paslaugos, nepriima nuostatų, reikalaujančių, kad būtų iš anksto patvirtintos bendrosios ir specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai arba dokumentų formos ir visi kiti spausdinti dokumentai, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti sudarydama sandorius su draudėjais, arba kad būtų sistemingai informuojama apie pirmiau išvardytus dalykus. Ji tik gali reikalauti, kad įmonė, kuri remdamasi įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas ketina užsiimti draudimo veikla jos teritorijoje, nesistemingai informuotų apie šias poliso sąlygas ir kitus dokumentus, kurie leistų patikrinti, ar šios sąlygos atitinka draudimo sutartis reglamentuojančias nacionalines nuostatas, tačiau šis reikalavimas negali būti draudimo įmonės veiklos išankstinė sąlyga.

3. Valstybė narė, kurioje yra filialas arba kurioje teikiamos paslaugos, negali reikalauti, kad būtų iš anksto pranešama apie numatomą draudimo įmokų tarifų padidinimą arba kad toks numatomas įmokų tarifų padidinimas būtų iš anksto patvirtintas, išskyrus tuos atvejus, kai tai susiję su bendrosiomis kainų kontrolės sistemomis.

40 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 19 straipsnis.

2. Kiekviena draudimo įmonė, užsiimanti draudimo veikla remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, pateikia valstybės narės, kurioje yra filialas ir (arba) kurioje teikiamos paslaugos, kompetentingoms institucijoms visus dokumentus, kuriuos prašoma pateikti taikant šį straipsnį, jeigu reikalaujama, kad ir kitos įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra šiose valstybėse narėse, pateiktų šiuos dokumentus.

3. Jei valstybės narės kompetentingos institucijos nustato, kad įmonė, turinti filialą arba užsiimanti draudimo veikla šios valstybės teritorijoje remiantis laisve teikti paslaugas, nesilaiko šioje valstybėje jai taikomų įstatymų nuostatų, minėtos institucijos pareikalauja, kad atitinkama įmonė ištaisytų netinkamą padėtį.

4. Jeigu minėta draudimo įmonė nesiima būtinų veiksmų, atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja apie tai buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas. Šios institucijos nedelsdamos imasi tinkamų priemonių, užtikrinančių, kad minėta draudimo įmonė ištaisytų netinkamą padėtį. Apie šių priemonių pobūdį yra pranešama atitinkamos valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

5. Jeigu, nepaisant priemonių, kurių imasi buveinės valstybė narė, arba jeigu šios priemonės yra netinkamos ar nenustatytos šioje valstybėje, draudimo įmonė ir toliau pažeidinėja atitinkamoje valstybėje narėje galiojančias įstatymų nuostatas, pastaroji valstybė, prieš tai informavusi buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, gali imtis reikiamų priemonių, kurios užkirstų kelią tolesniems pažeidimams arba numatytų baudas, įskaitant, jei reikia, draudimą sudaryti naujas draudimo sutartis

▼B

atitinkamos valstybės teritorijoje. Valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijose galima būtų įteikti draudimo įmonėms teisinius dokumentus, būtinus šioms priemonėms įgyvendinti.

6. Šio straipsnio 3, 4 ir 5 dalys neturi įtakos atitinkamų valstybių narių nepaprastiesiems įgaliojimams imtis tinkamų priemonių, kurios užkirstų kelią pažeidimams jų teritorijose. Čia priskiriama galimybė neleisti draudimo įmonėms sudaryti naujas draudimo sutartis šių valstybių teritorijose.

7. Šio straipsnio 3, 4 ir 5 dalys neturi įtakos valstybių narių įgaliojimams bausti už pažeidimus, padarytus jų teritorijose.

8. Jeigu įstatymų nuostatas pažeidusi įmonė turi savo įstaigą arba valdo turtą atitinkamoje valstybėje narėje, pastarosios valstybės kompetentingos institucijos pagal nacionalinę teisę gali taikyti šiai įstaigai arba turtui administracines nuobaudas, nustatytas tokio pobūdžio pažeidimams.

9. Visos pagal šio straipsnio 4–8 dalis taikomos priemonės, susijusios su baudomis ir draudimo veiklos apribojimais, turi būti tinkamai pagrįstos ir apie jas turi būti pranešta atitinkamai draudimo įmonei.

10. Kas dvejus metus Komisija ►M4 praneša Europos draudimo ir profesinių pensijų komitetui ◄, kurioje nurodomas visų atvejų, dėl kurių skirtingose valstybėse narėse buvo nuspręsta neišduoti leidimo pagal Direktyvos 73/239/EEB 10 straipsnį arba Direktyvos 88/357/EEB su pakeitimais, padarytais šia direktyva, 16 straipsnį arba buvo imtasi priemonių pagal šio straipsnio 5 dalį, skaičius ir pobūdis. Valstybės narės bendradarbiauja su Komisija, pateikdamos šiai ataskaitai reikalingą informaciją.

41 straipsnis

Tai, kas pasakyta šioje direktyvoje, nedraudžia draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra valstybėse narėse, reklamuoti savo paslaugas valstybėje narėje, kurioje yra filialai arba kurioje teikiamos paslaugos, panaudojant visas turimas ryšio priemonėmis, laikantis tokio pobūdžio reklamos turinį ir formą reglamentuojančių taisyklių, nustatytų visuomenės gerovės labui.

42 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 20 straipsnis.

2. Jeigu draudimo įmonė likviduojama, įsipareigojimai, kylantys dėl draudimo sutarčių, sudarytų filialuose, arba remiantis laisve teikti paslaugas, yra vykdomi taip pat, kaip ir įsipareigojimai, kylantys dėl šios įmonės sudarytų kitų draudimo sutarčių, nepriklausomai nuo apdraustųjų ar naudos gavėjų pilietybės.

43 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 21 straipsnis.

2. Jeigu draudimo paslaugos teikiamos remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, prieš prisiimant bet kokius įsipareigojimus draudėjui pranešama, kokioje valstybėje narėje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė arba, jei reikia, kokioje valstybėje narėje yra įsteigtas filialas, su kuriuo sudaroma sutartis.

Visuose draudėjui išduotuose dokumentuose turi būti nurodyta pirmojoje pastraipoje paminėta informacija.

Pirmosiose dviejose pastraipose nurodyti įsipareigojimai netaikomi draudimo rizikoms, nurodytoms Direktyvos 73/239/EEB 5 straipsnio d punkte.

▼B

3. Sutartyje arba bet kuriame kitame draudimą įforminančiame dokumente bei draudimo paslaugų siūlyme turi būti nurodytas draudžiančios įmonės pagrindinės buveinės arba, jei reikia, filialo adresas, jeigu šie dokumentai įpareigoja draudėją laikytis jų nuostatų.

Kiekviena valstybė narė gali reikalauti, kad Direktyvos 88/357/EEB 12a straipsnio 4 dalyje nurodyto draudimo įmonės atstovo vardas, pavardė ir adresas taip pat būtų įrašyti į pirmojoje pastraipoje minimus dokumentus.

44 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 22 straipsnis.

2. Kiekviena draudimo įmonė informuoja savo buveinės valstybę narę atskirai apie sandorius, sudarytus remiantis įsisteigimo teise, ir sandorius, sudarytus remiantis laisve teikti paslaugas, taip pat apie draudimo įmokų bei išmokų sumas ir komisinius, neatskaičius perdraudimų, pagal valstybes nares ir draudimo grupes, o kalbant apie Direktyvos 73/239/EEB priede A dalyje 10 punkte apibrėžtą draudimo grupę, išskyrus vežėjo atsakomybę, ir apie draudimo išmokų dažnumą bei su jomis susijusių išlaidų vidurkį.

Draudimo grupės apibrėžiamos taip:

— nelaimingi atsitikimai ir ligos (1 ir 2 grupės),

— transporto priemonių draudimas (3, 7 ir 10 grupės, o 10 grupės duomenys, išskyrus vežėjų atsakomybę, pateikiami atskirai),

— gaisrai ir kita žala, padaryta turtui (8 ir 9 grupės),

— oro, jūrų ir sausumos transporto draudimas (4, 5, 6, 7, 11 ir 12 grupės),

— bendroji civilinė atsakomybė (13 grupė),

— kreditas ir laidavimas (14 ir 15 grupės),

— kitos grupės (16, 17 ir 18 grupės).

Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija per atitinkamą laikotarpį pateikia šią informaciją suvestine forma kiekvienos atitinkamos valstybės narės kompetentingoms institucijoms, paprašiusioms šios informacijos.

45 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 24 straipsnis.

2. Tai, kad pasakyta šioje direktyvoje, neturi jokio įtakos valstybių narių teisei reikalauti, kad draudimo įmonės, užsiimančios draudimo veikla jų teritorijose remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, prisijungtų ir dalyvautų bet kurioje programoje, užtikrinančioje draudimo išmokų mokėjimą apdraustiesiems ar žalą patyrusiems tretiesiems asmenims tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios taikomos šiose valstybėse leidimus gavusioms draudimo įmonėms.

46 straipsnis

1. Panaikinamas Direktyvos 88/357/EEB 25 straipsnis.

2. Nepažeidžiant bet kokio tolesnio suderinimo, kiekvienos draudimo sutarties nustatytos draudimo įmokos yra apmokestinamos tik tais netiesioginiais ir parafiskaliniais mokesčiais, taikomais valstybėje narėje, kurioje yra draudimo rizika, kaip apibrėžta Direktyvos 88/357/EEB 2 straipsnio d punkte, o Ispanijoje – pridėtiniais mokesčiais, teisėtai nustatytais „Consorcio de Compesación de Seguros“ naudai, kad ji galėtų atlikti savo funkcijas, susijusias su nuostolių, patirtų dėl nenumatytų įvykių šioje valstybėje narėje, kompensavimu.

▼B

Taikant išlygas Direktyvos 88/357/EEB 2 straipsnio d punkto pirmajai įtraukai ir taikant šią straipsnio dalį, kilnojamasis turtas, esantis pastate, kuris yra valstybės narės teritorijoje, išskyrus komercinio tranzito krovinius, laikomas toje valstybėje esančia draudimo rizika, net ir tuo atveju, kai pastatas ir jame esantis turtas nėra apdrausti tuo pačiu draudimo polisu.

Draudimo sutarčiai pagal Direktyvos 88/357/EEB 7 straipsnį taikoma teisė neturi įtakos taikytiniems fiskaliniams susitarimams.

Iki tolesnio nuostatų suderinimo, kiekviena valstybė narė įmonėms, draudžiančioms jų teritorijose esančias rizikas, taiko savo nacionalines nuostatas, užtikrinančias pirmojoje pastraipoje numatytų netiesioginių ir parafiskalinių mokesčių surinkimą.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

PEREINAMOJO LAIKOTARPIO NUOSTATOS

47 straipsnis

Vokietijos Federacinė Respublika iki 1996 m. sausio 1 d. gali netaikyti 54 straipsnio 2 dalies antrosios pastraipos pirmojo sakinio. Šiuo laikotarpiu 54 straipsnio 2 dalyje nurodytu atveju taikomos tolesnės pastraipos nuostatos.

Kai pagal 54 straipsnio 2 dalies antrosios pastraipos trečiąjį sakinį buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms yra pateikiami draudimo įmokų apskaičiavimo techniniai pagrindai, šios institucijos nedelsdamos perduoda gautą informaciją valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingoms institucijoms, kad pastarosios galėtų pareikšti savo nuomonę. Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos neatsižvelgia į šią nuomonę, jos pateikia išsamų ir motyvuotą pranešimą apie tai valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingoms institucijoms.

48 straipsnis

Valstybės narės gali nustatyti laikotarpį, kuris baigtųsi ne vėliau kaip 1998 m. gruodžio 31 d., per kurį draudimo įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra jų teritorijose ir kurių techninius atidėjimus dengiantys pastatai bei žemė pranešimo apie šią direktyvą metu viršija 22 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytą procentinį dydį, turi įgyvendinti minėtą nuostatą.

49 straipsnis

Danijos Karalystė iki 1999 m. sausio 1 d. gali netaikyti šios direktyvos privalomajam draudimui nuo nelaimingų atsitikimų darbe. Šiuo laikotarpiu Danijos Karalystėje nelaimingiems atsitikimams darbe bus taikoma Direktyvos 88/357/EEB 12 straipsnio 2 dalyje nurodyta išimtis.

50 straipsnis

Iki 1996 m. gruodžio 31 d. Ispanija ir iki 1998 m. gruodžio 31 d. Graikija bei Portugalija gali taikyti toliau išvardytas laikinojo pobūdžio priemones sutartims, draudžiančioms rizikas, esančias tik vienoje iš šių valstybių narių, išskyrus apibrėžtas Direktyvos 73/239/EEB 5 straipsnio d punkte:

a) taikydamos išlygas Direktyvos 73/239/EEB 8 straipsnio 3 daliai ir šios Direktyvos 29 ir 39 straipsniams, minėtų valstybių narių kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad joms būtų pranešta apie bendrąsias ir specialiąsias poliso sąlygas, prieš pradedant jas taikyti;

▼B

b) techninių atidėjimų dydžių, susijusių su šiame straipsnyje minėtomis sutartimis, nustatymą kontroliuoja atitinkama valstybė narė, vadovaudamasi joje nustatytomis taisyklėmis arba, jeigu tokių taisyklių nėra, laikydamasi jos teritorijoje pagal šią direktyvą nustatytos tvarkos. Šių techninių atidėjimų padengimą ekvivalentišku ir suderintu turtu ir turto lokalizavimą kontroliuoja ši valstybė narė, vadovaudamasi savo pačios pagal šią direktyva nustatytomis taisyklėmis ir tvarka.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

51 straipsnis

▼M7

Toliau išvardyti techniniai patikslinimai, kuriais siekiama iš dalies pakeisti Direktyvų 73/239/EEB ir 88/357/EEB ir šios direktyvos neesmines nuostatas, *inter alia*, jas papildant, patvirtinamos taikant Direktyvos 91/675/EEB 2 straipsnyje nurodytą reguliavimo procedūrą su tikrinimu:

▼B

— Direktyvos 73/239/EEB 8 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų įmonės rūšių išplėtimas,

— Direktyvos 73/239/EEB priede pateikto sąrašo pakeitimai arba šio sąrašo terminų derinimas, atsižvelgiant į draudimo rinkų plėtrą,

— Direktyvos 73/239/EEB 16 straipsnio 1 dalyje išvardytų mokumo atsargos sudedamųjų dalių paaiškinimas, atsižvelgiant į naujus finansinius instrumentus,

— Direktyvos 73/239/EEB 17 straipsnio 2 dalyje nurodyto minimalaus garantinio fondo dydžio pakeitimas, atsižvelgiant į ekonominius ir finansinius pokyčius,

— šios direktyvos 21 straipsnyje pateikto turto, naudojamo techniniams atidėjimams padengti, sąrašo ir šios direktyvos 22 straipsnyje nustatytų taisyklių, reglamentuojančių investicijų paskirstymą, pakeitimai, atsižvelgiant į naujus finansinius instrumentus,

— pakeitimai, supaprastinantys Direktyvos 88/357/EEB 1 priede nustatytas suderinimo taisykles, atsižvelgiant į naujus apsidraudimo nuo valiutos kurso pasikeitimo rizikos instrumentus arba pažangą, padarytą, kuriant Ekonominę ir pinigų sąjungą,

— sąvokų paaiškinimas, užtikrinant vienodą direktyvų 73/239/EEB, 88/357/EEB ir šios direktyvų taikymą visoje Bendrijos teritorijoje,

▼M6

— 15b straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų patikslinimai siekiant atsižvelgti į būsimus pokyčius ir užtikrinti vienodą šios direktyvos taikymą.

▼B

52 straipsnis

1. Laikoma, kad filialams, pradėjusiems savo veiklą pagal nuostatas, galiojusias valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę, iki įsigaliojant nuostatoms, priimtoms įgyvendinant šią direktyvą, buvo taikoma Direktyvos 73/239/EEB 10 straipsnio 1–5 dalyse nustatyta tvarka. Šiems filialams taikomos Direktyvos 73/239/EEB 15, 19, 20 ir 22 straipsnių ir šios direktyvos 40 straipsnio nuostatos nuo jų įsigaliojimo dienos.

2. Šios direktyvos 34 ir 35 straipsniai neturi jokios įtakos draudimo įmonių, užsiimančių draudimo veikla remiantis laisve teikti paslaugas teisėms, įgytoms iki tol, kol įsigaliojo nuostatos, priimtos įgyvendinant šią direktyvą.

▼B

53 straipsnis

Direktyva 73/239/EEB papildoma šiuo straipsniu:

„28a straipsnis

1. Vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis, kiekviena valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį toje pačioje valstybė narėje įsteigtam perėmėjui, jei tos valstybės narės kompetentingos institucijos arba tam tikrais atvejais 26 straipsnyje nurodytos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad pastarasis, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą.

2. Vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis, kiekviena valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį draudimo įmonei, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, jei tos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad perėmėjas, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą.

3. Jeigu vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį atstovybei arba filialui, kuriam yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos ir kuris yra įsisteigęs kitos valstybės narės teritorijoje, ji užtikrina, kad valstybės narės, kurioje yra perėmėjas, kompetentingos institucijos arba tam tikrais atvejais 26 straipsnyje nurodytos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtintų, kad perėmėjas, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą, kad valstybės narės, kurioje yra perėmėjas, teisė leidžia atlikti tokį perdavimą ir kad ta valstybė perdavimui pritaria.

4. Šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nurodytais atvejais valstybė narė, kurioje yra perduodanti atstovybė arba filialas, leidžia atlikti perdavimą tik gavusi valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingų institucijų sutikimą, jeigu tai nėra ta pati valstybė, kurioje yra perduodanti atstovybė arba filialas.

5. Valstybių narių, su kuriomis tariamasi, kompetentingos institucijos pateikia perduodančios įmonės buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms savo nuomonę arba sutikimą per tris mėnesius nuo tokio prašymo gavimo dienos; jei per šį laikotarpį institucijos, su kuriomis tariamasi, nepateikia jokio atsakymo, laikoma, kad buvo pareikšta teigiama nuomonė arba tylus sutikimas.

6. Pagal šį straipsnį leistas perdavimas paskelbiamas vadovaujantis valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, nacionaline teise. Šis perdavimas savaime galioja visiems draudėjams, apdraustiesiems ir kitiems asmenims, turintiems teisių ar įsipareigojimų pagal perduotas draudimo sutartis.

Ši nuostata neturi įtakos valstybių narių teisei suteikti draudėjams galimybę, įvykus perdavimui, nutraukti sutartį per nustatytą laikotarpį.“

54 straipsnis

1. Nepaisant priešingų nuostatų, valstybė narė, kurioje sutartys, draudžiančios rizikas, įtrauktas į Direktyvos 73/239/EEB priedo A dalies 2 punktą, gali būti visapusiška arba daline alternatyva įstatymų nustatytos socialinės apsaugos sistemos teikiamam sveikatos draudimui, turi teisę reikalauti, kad tokios sutartys atitiktų šioje valstybėje narėje priimtas konkrečias teisines nuostatas, saugančias visuomenės gerovę šioje draudimo grupėje, ir kad apie šio draudimo bendrąsias ir specialiąsias

▼B

sąlygas būtų pranešta, prieš pradedant jas taikyti, tos valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

2. Valstybės narės gali reikalauti, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodyta sveikatos draudimo sistema remtųsi gyvybės draudimui analogiškais techniniais pagrindais, kai:

— mokamos draudimo įmokos apskaičiuojamos pagal sergamumo lenteles arba kitus statistinius duomenis, gautus toje valstybėje narėje, kurioje yra draudimo rizika, taikant draudimo srityje naudojamus matematinius metodus,

— sudaromas atidėjimas ilgėjančiai gyvenimo trukmei padengti,

— draudikas gali nutraukti sutartį tik per tam tikrą laikotarpį, kurį nustato valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika,

— sutartyje numatoma, kad galima padidinti draudimo įmokas arba sumažinti draudimo išmokas, net jeigu jos nustatytos galiojančiose sutartyse,

— sutartyje numatoma, kad draudėjas gali pakeisti savo sudarytą sutartį nauja sutartimi pagal šio straipsnio 1 dalį, jeigu ją siūlo ta pati draudimo įmonė arba tas pats filialas, atsižvelgiant į jo įgytas teises. Visų pirma turi būti atsižvelgiama į atidėjimą ilgėjančiai gyvenimo trukmei padengti; be to, galima pareikalauti atlikti naują sveikatos patikrinimą, tačiau tik tuo atveju, kai norima padidinti draudimo sumą.

Šiuo atveju atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos paskelbia pirmojoje įtraukoje nurodytas sergamumo lenteles bei kitus svarbius statistikos duomenis ir perduoda juos buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms. Draudimo įmokos, vadovaujantis aktuarinio apskaičiavimo metodu, turi būti pakankamos, kad draudimo įmonės galėtų vykdyti visus savo įsipareigojimus, atsižvelgdamos į visus savo finansinės padėties aspektus. Buveinės valstybė narė pareikalauja, kad draudimo įmokų apskaičiavimo techninis pagrindas būtų pateiktas jų kompetentingoms institucijoms iki pradedant naudoti draudimo produktą. Ši straipsnio dalis taip pat taikoma, jeigu keičiamos galiojančios sutartys.

55 straipsnis

Valstybės narės gali reikalauti, kad visos draudimo įmonės, kurios jų teritorijose savo rizika užsiima privalomuoju draudimu nuo nelaimingų atsitikimų darbe, laikytųsi šių valstybių nacionalinės teisės aktų, reglamentuojančių tokį draudimą, konkrečių nuostatų, išskyrus nuostatas dėl finansinės priežiūros, už kurią išimtinai atsako buveinės valstybė narė.

56 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad įstatymais ir kitais teisės aktais, priimtais pagal šią direktyvą, grindžiami sprendimai dėl draudimo įmonės gali būti apskundžiami teismui.

57 straipsnis

1. Valstybės narės iki 1993 m. gruodžio 31 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie būtini įgyvendinti šią direktyvą ir kurie įsigalioja ne vėliau kaip iki 1994 m. liepos 1 d. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodas į šią direktyvą arba tokios nuorodos daromos jas oficialiai skelbiant. Nuorodų darymo būdą nustato valstybės narės.

▼B

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

58 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.